

Giới thiệu Nợ Em Một Đời

Lần đầu gặp phải, còn cứu mạng hắn, Đường Vi đã biết đây là người đàn ông của đời mình.

Còn hắn, một kẻ EQ thấp, chậm lụt trong tình cảm, lại còn bị hận thù che mờ, cứ thế mà hết lần này đến lần khác giẫm đạp lên tình cảm của người con gái mà hắn yêu thương.

Trích đoạn:

["Chú, chú có yêu tôi không?"

Đường Vi một mình nằm trong lòng Tống Dịch, đôi mắt xinh đẹp nhìn sâu vào mắt hắn, khẽ hỏi.

Tống Dịch bị câu hỏi này làm cho rối loạn. Trước đây hắn có thể thẳng thừng nói không, nhưng bây giờ chính hắn cũng không biết nữa.]

Để rồi, khi trái tim chồng chất vết thương lớn bé, Đường Vi bỏ đi.

Trong câu chuyện này, Đường Vi yêu hắn sâu đậm, lại cũng có một kẻ khác yêu cô điên cuồng.

[Anh ta mỉm cười ngọt ngào, nhẹ hôn lên tấm ảnh. Xong dịu dàng nói một câu.

"Cela fait longtemps qu'on ne s'est, ma princesse!" (Lâu rồi không gặp, công chúa của tôi!)]

Những kẻ điên vì yêu thật đáng thương!

Còn những kẻ vô tâm vô phể, đến lúc quay đầu lại, chỉ còn những mảnh vụn vỡ của tro tàn. Liệu có thể hàn gắn lại như ban đầu.

"Đường Vi, tôi nợ em một đời."

"Sở Nguyên, tôi nợ anh một đời."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Chú, chúng ta ly hôn đi!"

"Ly hôn sao? Không thể!"

Giọng nói yếu ớt của người con gái vang lên, trên tấm lưng trắng ngần đang lộ ra khỏi chăn chỉ chút những dấu vết hoan ái nồng đậm.

"Tại sao? Chú, tại sao?"

"Em muốn gì cũng được! Duy chỉ có ly hôn là không thể."

Tống Dịch ngồi dậy, khoác chiếc áo ngủ vào, trùm mặt.

"Tại sao không thể ly hôn? Người chú yêu là Tô Vận Nhi, không phải cháu."

Đường Vi thều thào, trong lồng ngực nhức nhối không thôi.

"Cái ngày tôi nhận nuôi em 10 năm trước, em định sẵn sẽ không thể rời bỏ tôi rồi, hơn nữa tôi còn hành hạ em chưa đủ, trả thù chưa đủ..."

Tống Dịch rống lên tức giận nhìn người con gái đang run lên trong chăn kia. 10 năm trước hắn nhặt cô về, không ngờ cô chính là con gái ngoài giá thú kẻ giết chết mẹ hắn.

"Chú..."

[.....]

Đường Vi ngồi uống trà, cô bị hắn nhốt trong căn biệt thự này, không thể ra ngoài.

Tờ báo trên tay ngay trang đầu đã là hình ảnh nhức mắt.

[Chủ tịch Tổng thị cùng Tô tiểu thư mận nòng trên du thuyền xa hoa, sau đó họ cùng nhau vào một phòng khách sạn]

Nhìn tờ báo, Đường Vi cười tự giễu. Bảo sao mấy ngày nay chú không hề về, hóa ra là cùng Tô tiểu thư thưởng ngoạn du lịch.

Rõ ràng cô mới là vợ hán, người vợ danh chính ngôn thuận mà giờ thì có khác nào tình nhân phải che giấu thân phận không?

Lẽ ra 10 năm trước cô không nên cứu hán, lẽ ra không nên yêu hán...

Cánh tay trái cảm thấy đau đốn, tách trà trên tay rơi xuống vỡ nát.

[.....]

"Tiểu Vi, em đi chuẩn bị đi. Tí nữa, cô ấy tới ăn cơm. Nhớ kĩ đừng để lộ ra em và tôi kết hôn..."

Hán cẩn thận nhắc nhở. Quả nhiên người hán để ý nhất vẫn luôn là Tô Vận Nhi. Cô mỉm cười chua chát, gật đầu.

"Được."

Ngay lập tức, thân hình bé nhỏ trèo lên giường, đem tấm ảnh cưới nặng nề gỡ xuống. Một màn này thu vào tầm mắt của Tổng Dịch, hán âm trầm ôm lấy tấm ảnh cưới của bọn họ treo lại lên tường, nhúm mày:

"Không cần, dù sao cũng không để cô ấy vào đây!"

"Cháu... Cháu chỉ làm theo lời chú thôi. Dù sao cắt hết đi vẫn hơn."

Bọn họ rơi vào trầm mặc, bỗng tiếng gọi nhõng nhẽo của một người phụ nữ vang lên, đồng thời có tiếng gõ cửa.

"Dịch, em đến rồi. Anh làm gì vậy?"

Tổng Dịch mở cửa, thân hình to lớn của hán chắn hết cửa phòng, nhưng vẫn kịp để Tô Vận Nhi nhìn thấy Đường Vi ở bên trong. Cô ta cười hòa nhã:

"Anh và cháu anh làm gì vậy?"

"Anh đang giúp con bé treo ảnh. Thôi chúng ta xuống ăn cơm. Vi Vi, xuống ăn cơm nào."

Đường Vi chạy ra, đóng cửa lại, bỗng ánh mắt dò xét của Tô Vận Nhi làm cô lạnh sống lưng. Cô ta lại nở nụ cười đoan trang:

"Vi vi à, chắc em đói rồi. Xuống đây ăn cơm nào."

[.....]

"Đường Vi, Vận Nhi muốn uống trà. Cháu xuống nhờ quản gia đưa đem lên đây."

Cô chậm rãi đứng dậy, nhìn hán đang đọc báo còn vị Tô tiểu thư kia thì ăn bánh ngọt như nữ chủ nhân trong nhà. Nụ cười thật!

Đường Vi đem trà lên, chưa kịp đặt xuống đã bị Tô Vận Nhi có ý huych vào. Tay cô vốn đã yếu, giờ bị lực mạnh tác động làm tay thêm run rẩy, cốc trà rơi xuống đất vỡ tan tành.

"Á..."

Cô ta bị dính chút trà nóng liền hết toáng lên, ôm lấy cánh tay có một chút đỏ. Đường Dịch thấy vậy mới đặt tờ báo xuống, trầm giọng:

"Đường Vi, cháu làm gì vậy?"

"Không sao, con bé không cố tình. Chỉ là cốc trà nóng quá nên tuột tay."

Hán trừng mắt nhìn Đường Vi đang đứng đó, ôm Tô Vận Nhi lên.

"Để anh xử lí vết thương cho. Còn cháu, lên phòng đi."

Thấy chồng mình ôm người phụ nữ khác đi mất, Đường Vi chỉ biết tự giễu. Thực ra 2/3 số trà nóng trong cốc đổ thẳng lên chân cô, khiến nó rộp đỏ một mảng. Chỉ có Tổng Dịch là không hề biết, hán chỉ quan tâm đến người phụ nữ kia thôi.

Đường Vi nhìn rõ địch ý của cô ta, nhưng lại không ngờ ả đàn bà này lại độc ác như vậy.

Cô nhờ người dọn dẹp đóng cốc sứ rồi đi cà nhắc lên phòng, tự mình xử lí vết thương.

[.....]

"Cạch" Cánh cửa phòng bật mở, Tống Dịch bước vào nhìn người con gái nhỏ bé đang băng vết thương lớn trên đùi, mắt hắn tối lại.

"Tô tiểu thư về rồi hả chú?" Đường Vi khẽ hỏi.

Tống Dịch không trả lời, trực tiếp lại gần nhắc chân cô lên xem xét.

"Tại sao không nói?"

Đường Vi cười khỏ:" Cũng không có gì đáng kể... ưm."

Chưa nói hết câu, đôi môi nhỏ đã bị người đàn ông chặn lại, hắn mút nhẹ nhẹ xong cắn một cái, lộ rõ vẻ tức giận, tay cố ý chạm mạnh vào vết thương

"Bỗng như này mà là không sao à?"

Đường Vi bị hắn đối xử như vậy thì vô cùng ầm ức. Rõ ràng là hắn chỉ quan tâm cô ta, giờ lại còn trách cô. Đường Vi cắn môi, hất tay hắn ra.

"Chú bỏ ra, tôi không cần. Chú đi chăm sóc Tô Vận Nhi của chú đi."

Tô Vận Nhi lúc đó chỉ bị đồ nhẹ ở tay, nên hắn không nghĩ cô lại như vậy... Tống Dịch dù biết mình sai, nhưng hắn vì sự lòng tự tôn cao mà đẩy mạnh cô xuống giường.

"Người tôi yêu đương nhiên tôi phải chăm sóc rồi, còn cô... không xứng."

"Đã không xứng... vậy tại sao không buông tha cho tôi."

Hắn nhìn cô nước nỏ, lạnh lẽo nhả ra vài từ.

"Vì cô đáng chết. Tuy nhiên cô chỉ có thể chết khi tôi cho phép. Hãy nhớ, nếu cô muốn đi thì cô nhi viện sẽ bị phá hủy."

Đường Vi cắn môi rướm máu, cô không muốn ở đây, tuy nhiên vì cô nhi viện. Đường Vi cả nhắc đứng dậy ra khỏi căn phòng.

[.....]

Đêm đó hắn không biết tại sao tức giận đến đỉnh điểm, tìm Tô Vận Nhi đè ra điên cuồng hoan ái.

Gần 4 giờ sáng, hắn xem điện thoại đã là hơn 30 cuộc gọi nhờ của người làm trong nhà. Tin nhắn mới nhất hiển thị.

[Cậu chủ, phu nhân bị tai nạn giao thông. Đang cấp cứu trong bệnh viện.]

Hắn giật thót, toan đứng dậy thì bị Tô Vận Nhi ôm eo, cô ta xem tin nhắn kia trước hắn nên biết rõ hắn định đi đâu.

"Anh có việc gấp."

Cô ta vớ lấy con dao bấm gần đó, dí lên cổ.

"Phu nhân của anh đang nguy kịch hả, vậy còn em thì sao? Có tin em chết cho anh xem không?"

Tống Dịch thấy Tô Vận Nhi cửa xước một mảng, máu đỏ rơi xuống thì quả nhiên là không nở. Hắn giật con dao, ôm lấy cô ta.

"Không phải như em nghĩ đâu. Không đi nữa, để anh băng cho em. Đừng làm điều gì dại dột."

Cô ta vứt điện thoại của hắn đi, ôm lấy người đàn ông đó.

Đường Vi, làm sao cô có thể thắng được tôi chứ?

Lúc đó, màn hình chiếc điện thoại lại sáng lên.

[Cậu chủ, phu nhân đi rồi....]

(Còn)

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

[Cậu chủ, phu nhân đi rồi....]

Dòng tin nhắn ấy đau đốn, xót xa vô cùng. Người đàn ông kia không hề có chút động tâm, chỉ ân cần chăm sóc người con gái hắn cho là yêu. Còn vợ của hắn, đứng giữa ranh giới sống chết.

Một người đàn ông như vậy... Không Xứng!

Đến tận chiều tối hôm sau, mới thấy bóng dáng của Tổng Dịch hốt hoảng chạy tới, tay hắn nắm chặt chiếc điện thoại.

"Chát..."

Một cái tát trời đánh giáng lên khuôn mặt anh tuấn kia, người phụ nữ đứng tuổi rít lên.

"Mày... mày không phải con người!"

"Bà nội, Đường Vi..."

Hắn nhìn bà nội hắn đã thoáng chút mệt mỏi, hay tay bà run rẩy. Bà biết mối quan hệ của bọn họ, bà biết Tiểu Vi của bà rất đáng thương... Chỉ là không ngờ cháu trai bà lại như vậy

"Mày không có quyền hỏi đến nó. Hừ..."

Ngay lúc đó, lão quản gia cầm hồ sơ đến, cung kính đưa cho bà.

"Tổng lão phu nhân, đây là đơn ly hôn ạ."

Tổng lão phu nhân nhìn hắn, bà chưa bao giờ dạy cháu trai thành một kẻ bạc tình. Đường Vi đem qua suýt chết, giây phút tim con bé ngừng đập bà cũng vô cùng đau khổ. May sao ông trời thương xót Tiểu Vi, một lần nữa khiến mạch đập trở lại.

"Cháu trai của bà, con kí đơn ly hôn đi. Đường Vi ta sẽ đem đi, đem đi cho người đàn ông xứng đáng."

Tổng Dịch thầm đoán được Đường Vi đã qua cơn nguy kịch, trái tim bớt lạnh lẽo. Đem qua hắn sai rồi, hắn...

"Không Đường Vi chưa chết đúng không? Con không ly hôn, cô ấy cả đời chỉ có thể bên cạnh con."

Bà lão đã lớn tuổi, nay còn tức giận, Tổng lão phu nhân thở hắt hển quát.

"Muốn nó ở bên cạnh mà ngoại tình, muốn nó ở bên cạnh mà khi nó đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết thì mày lại ở bên con hồ ly tinh đó."

"Vận Nhi cô ấy không phải như bà nghĩ, cô ấy là người tốt."

Tổng lão phu nhân ánh mắt thoáng khinh bỉ, quả thật Tô Vận Nhi kia chọn rất đúng thời điểm, lúc hắn mất mẹ đau khổ nhất, cô ta giống như tiên nữ xuất hiện an ủi. Nhưng về ngoài tiên nữ thì không có nghĩa là không có lòng tham...

"Bà nội không nói nhiều với cháu nữa, kí đi. Ta sẽ cho Tiểu Vi cuộc sống mới."

"Không... Cháu không kí."

Tổng lão phu nhân rõ biết, Tổng Dịch ngoan cố như vậy là vì cái gì, một phần là vì thù hận trong lòng, nhưng đó không phải cái chính, cái chính là thằng cháu bà yêu Đường Vi.

"Bà.... bà nội, bà không phải bắt ép cháu kí đâu."

Chiếc giường của Đường Vi được đẩy ra, khắp người cô băng bó. Ánh mắt kia khi nói ra những lời đó nhàn nhạt không chút cảm xúc.

"Tiểu Vi..."

Hắn lại gần toan xem cô thế nào, ngay tức khắc bị Đường Vi giơ tay hất ra, khóe môi đau xót nhếch lên.

"Thật dơ bẩn, tránh ra...."

Tổng Dịch thoáng bất ngờ, lòng đau như cắt. Hắn rút cuộc đã biến cô thành cái dạng gì thế này?

"Bà nội, bà về nghỉ ngơi lại sức. Mai nhớ đến thăm cháu..."

"Tiểu Vi..." Tổng lão phu nhân ngập ngừng.

"Còn chuyện ly hôn, cháu sẽ khiến chú đường đường chính chính kí vào."

Tổng lão phu nhân nhìn ánh mắt kiên định kia, gật đầu.

[.....]

"Tổng thiếu, chú ở đây không thấy sẽ làm ngứa mắt tôi hả?"

"Tiểu Vi..." Hắn đứng trước cửa lâm lũ, về ngoài cao ngạo biến đâu hết.

"Đừng có gọi tên tôi, Tổng thiếu, về đi."

Đường Vi nhàn nhạt nói, hiện tại người cô không muốn nhìn thấy nhất là người đàn ông này.

Bàn uống nước cách khá xa tầm tay, nên để lấy nước rất khó khăn. Đường Vi chân tạm thời không đi lại được, nên cố vói cũng không xong.

"Của em này..." Chai nước được nam nhân kia cầm lên, đưa cho cô.

Tổng Dịch ánh mắt vô cùng hối hận, hắn là tên tra nam đáng chết mà. Nhưng hắn không thể từ bỏ Đường Vi.

"Cảm ơn, nhưng không phải tôi đã nói chú đừng ở đây nữa mà?"

"Tôi, em..."

Tổng Dịch ngập ngừng, giờ phút này hắn không biết phải nói gì. Chỉ biết rằng hắn đã sai, hắn muốn sửa lỗi.

"Cốc.... cốc."

"Dịch, em nghe nói Tiểu Vi bị tai nạn nên đến thăm."

Bộ dáng ông ọ của Tô Vận Nhi bước vào, cô ta quan sát sự tàn tạ của Đường Vi và vẻ ngạc nhiên của Tổng Dịch, lòng vui mừng không xiết.

"Cô đi ra ngoài, tôi không muốn tiếp cô."

"Đường Vi, tại sao em lại nói thế? Chị chỉ là muốn thăm em thôi mà!"

Cô nhìn cô ta, trong lòng dâng lên cảm giác buồn nôn. Người khiến cô thành ra như vậy là cô ta chứ không ai khác. Chỉ là cô chưa có đủ bằng chứng. Đường Vi chậm rãi nhả một từ.

"Cút."

Tổng Dịch nhìn cô rồi lại nhìn Tô Vận Nhi, lại ngửi thấy mùi nước hoa nồng đậm của cô ta đang bám dính trên cơ thể mình. Một cổ khó chịu xông lên, hắn đẩy Tô Vận Nhi ra.

"Vận Nhi, về đi."

Cô ta bị đuổi thì nhìn hắn ảm ức, nghiêng răng giậm chân.

"Em không về, tiểu Vi tôi muốn thăm cô, cô đừng quá đáng."

Nhìn cô ta Đường Vi ghé tòm, cô cũng bị mùi nước hoa kia làm cho đầu cô đau như búa bổ.

"Mẹ nó, cô cút ra cho tôi. Vệ sĩ đâu, lôi cô ta ra ngoài."

Đường Vi hét lên, lập tức có 4 người vệ sĩ do bà nội cử đến lôi cô ta ra. Tô Vận Nhi uất hận gào thét.

"Dịch, cứu em. Đường Vi cô mau bảo họ buông ta."

Tổng Dịch trong lòng bỗng chán ghét nữ nhân kia, phép tắc của cô ta đi đâu mà lại vào phòng bệnh quấy rầy. Hắn nhàn nhạt nói.

"Vận Nhi, về trước đi."

Cô ta vừa ra khỏi phòng, Đường Vi lại bắt đầu đau đầu điên cuồng. Cô ôm đầu vật lộn. Tổng Dịch hoảng hốt chạy lại ôm cô, hấn gào lên.

"Vi Vi, sao vậy? Tiểu Vi... Y tá đâu? Y tá..."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

"Vi Vi, sao vậy? Tiểu Vi... Y tá đâu? Y tá..."

Tổng Dịch hốt hoảng gọi người, ôm lấy Đường Vi đang đau đớn đến run rẩy thì sợ hãi.

"Vi Vi..."

[.....]

"Anh là gì của bệnh nhân Đường Vi ạ?"

Nữ bác sĩ nhìn hấn bộ dáng vẫn còn hốt hãi, ánh mắt thập phần lo lắng thì hỏi.

"Tôi là chồng cô ấy. Đường Vi sao rồi ạ?" Hấn túm vai người bác sĩ, gấp gáp.

"Bệnh nhân sau khi bị tai nạn dẫn đến bị tổn thương vùng đầu. Mà người nhà trông nom kiểu gì khiến cô ấy bị kích thích tâm lý dẫn đến đau kịch liệt như vậy...?"

Nữ bác sĩ giọng hơi đề xuống, từ đầu cô ta đã có ác cảm với người đàn ông trước mặt.

"Vậy cô ấy thế nào..."

"Tạm thời đã ổn, tôi tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần. Người nhà cho cô ấy nghỉ ngơi."

Tổng Dịch tâm trạng giờ mới ổn định, vội vàng cảm ơn bác sĩ.

[.....]

Tổng Dịch vào phòng, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp có chút xanh xao của Đường Vi. Hấn không tự chủ được đưa tay lên vuốt tóc cô.

"Tiểu Vi..."

Xong hấn rời khỏi phòng.

Tổng Dịch vừa rời khỏi phòng được một lúc, lập tức có một nữ y tá lên vào phòng bệnh của Đường Vi.

Thực chất kẻ đó không ai khác chính là Tô Vận Nhi. Cô ta lặng lẽ ngắm nhìn Đường Vi, khuôn mặt này cô ta hận không chỉ một dao rạch lên nó.

"Tiểu Vi thân yêu, chị cũng không định làm như vậy với em..." Cô ta ngừng lại một lát, sắc mặt trở nên quỷ dị xong đay nghiến:

"Nhưng là cô ép tôi, ép tôi ra tay. Người phụ nữ đáng chết, Tổng Dịch chỉ có thể thuộc về tôi."

Giọng nói của cô ta dứt hấn, ống thuốc trên tay được bơm vào dây truyền của Đường Vi.

Tô Vận Nhi nhìn ống tiêm dần cạn, khóe môi nhếch lên nụ cười tà ác.

"Đường Vi, ngủ ngon."

[.....]

"Không xong rồi, bệnh nhân ở phòng 307 có vấn đề cần cấp cứu gấp."

Tổng Dịch mua cháo mang về, đi ngang qua một vị bác sĩ đang vừa gọi điện vừa chạy hốt hãi. Phòng 307... 307 chẳng phải phòng bệnh của Đường Vi sao?

Hắn linh cảm có chuyện chẳng lành, liền chạy về phòng cô.

"Có người tiêm thuốc vào bệnh nhân..."

"Loại này chẳng phải là một dạng ma túy sao... Quá liều như vậy?"

Tổng Dịch nghe không sót chút nào. Chết tiệt, hắn vừa đi mà cô đã xảy ra chuyện. Hắn nhìn bảng nhịp tim đang liên tục tăng giảm bất thường của cô, liền lao vào.

"Xảy ra chuyện gì thế này...!?"

Nữ bác sĩ thấy hắn nổi nóng, kéo hắn ra, hô lớn.

"Anh ra ngoài cho các bác sĩ thực hiện cấp cứu."

"Không, Tiểu Vi...."

"Mạch đập của bệnh nhân rối loạn, nhịp tim tăng quá mức, hô hấp yếu đi..."

Tổng Dịch nghe thấy thế, mặt càng trắng bệch. Hắn là đang sợ hãi, sợ cô bỏ hắn. Mẹ nó, rõ ràng lúc hắn đi còn tưởng có vệ sĩ, sao lại dễ xảy ra tình trạng như vậy?

Lại nghe nữ y tá gấp gáp nói, cùng lời hắn ra ngoài.

"Người nhà bình tĩnh, chúng tôi đang thực hiện cấp cứu."

[.....]

Tổng Dịch đứng ngoài phòng cấp cứu. Cảm giác của hắn đầu tiên là bất lực, thứ hai là vô dụng. Nhìn người con gái nằm trong kia, tim hắn đau đớn cực điểm.

"Cậu chủ..."

Một tên vệ sĩ đưa nước cho hắn, liền bị hắn gạt đổ, tay kia đâm mạnh làm tên vệ sĩ không kịp trở tay, trúng ngay cú đâm vào hông.

"Các người làm ăn kiểu gì thế hả? Con mẹ nó, nói.... Từ này tới giờ, những ai ra vào phòng này, nói...."

Mấy tên vệ sĩ còn lại nhìn cậu chủ nổi nóng liền sợ hãi, một tên đứng ra nói.

"Cậu chủ, lúc đó mọi người đi ăn. Tôi là người trông phu nhân. Chỉ có một nữ y tá vào."

Tổng Dịch ánh mắt như muốn giết người, nhìn chằm chằm tên vệ sĩ. Nhanh như cắt hắn đập tên vệ sĩ vừa nói vào tường, liên tục đâm đá.

"Anh kia, không được đánh nhau trong bệnh viện."

"Tổng Dịch, cháu...."

Tổng lão phu nhân cùng một nam bác sĩ đi đến. Bà lão vừa nhìn thấy hắn, dòng lệ đã chảy dài. Lúc này Tổng Dịch mới dừng tay, đôi mày hắn nhíu lại.

"Tiểu Vi, con bé sao rồi."

Hắn im lặng nhìn bà không muốn nói, một tên vệ sĩ khác đỡ người bị đánh đập, cúi đầu.

"Tiểu thư đang cấp cứu ạ...."

"Rốt cuộc là ai làm? Cậu lật tung nơi này tìm người làm cho tôi... Hiểu không?"

Tổng Dịch quát lớn, tay đâm vào tường, đôi mắt giận dữ.

Lão phu nhân nhìn vào ánh đèn trong phòng, than trách.

"Con bé đáng thương, ta đã nói rồi. Nếu như cháu để cho ta mang nó đi, đã không có ngày hôm nay..."

Tổng Dịch cúi gầm, tay hắn rỉ máu.

Nhưng vết thương đó sao có thể đau bằng vết cứa nơi trái tim hắn. Bà nội nói đúng, lẽ ra hắn nên đưa Đường Vi cho bà. Đáng ra ngay từ đầu, hắn không nên gặp cô.

[.....]

Cánh cửa phòng bật mở, các bác sĩ đi ra. Tống Dịch vội vàng túm ngay một vị bác sĩ.

"Tiểu Vi thế nào? Cô ấy..."

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn hẩn.

"Bệnh nhân đã ổn. Chỉ là bị tiêm vào người lượng lớn ma túy, cô ấy khi tỉnh lại có thể sẽ bị nghiện...."

Bác sĩ nổ dứt câu, Tống Dịch mới thở phào nhẹ nhõm. Nghiện có thể cai, hẩn giúp cô cai. Chỉ cần có thể sống là được.

"Chúng tôi thành thật xin lỗi về sự cố trên. Còn việc tại sao bệnh nhân bị như vậy. Bệnh viện sẽ điều tra rõ..."

Nói đến đây, ánh mắt của Tống Dịch lạnh đi, hẩn nhàn nhạt phun ra vài câu, sát khí khiến người xung quanh lạnh sống lưng.

"Không cần, tôi sẽ đích thân điều tra. Kẻ gây ra việc này... nhất định phải chết!"

(Còn)

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Không cần, tôi sẽ đích thân điều tra. Kẻ gây ra việc này... nhất định phải chết!"

Cả căn phòng bỗng nhiên trầm lặng đến kì lạ, các bác sĩ nhanh chóng rời đi. Chỉ đến khi bà nội nắm chặt tay hẩn, khẽ nói.

"Con đừng làm bà nội thất vọng phải ép buộc đem Tiểu Vi đi..."

[.....]

Trong căn phòng rộng lớn, tiếng thét trời tai của Đường Vi vang khắp phòng. Chết tiệt, cô lại lên cơn nghiện rồi. Tim trong lồng ngực đập cuồn cuộn, chân tay liên tục khua khoắng xung quanh.

"A....A...."

Tống Dịch đem thức ăn vào, liền thấy Đường Vi đang lăn lộn trên giường, cắn môi đến bật máu, lưng áo ướt đẫm mồ hôi.

"Vi Vi..."

Hẩn vội đặt thức ăn xuống bàn, lao đến ôm lấy cô. Để cô cào cấu vào lưng mình, hẩn nén đau, thì thầm.

"Ngoan, cố chịu. Tôi luôn ở bên em."

"Chú... Hức, hay là chú xích tôi vào thành giường đi."

Đôi đồng tử của Tống Dịch co lại, không thể, làm sao hẩn nỡ xích cô được. Trái tim Tống Dịch như bị xé toạc, chảy máu đầm đìa. Tình trạng này của cô cứ phải kéo dài cho đến khi cơn nghiện được cai hẳn.

Đáng nhẽ hẩn nên vui mới phải, vui vì con gái kẻ giết mẹ hẩn đang chịu đau khổ. Nhưng trong lòng Tống Dịch bây giờ lại không có một chút vui vẻ, hẩn chỉ cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy.

Phải chăng có thể chịu bớt đau đớn thay cho Đường Vi, thì hẩn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ngày hôm đó, hẩn lục tung mọi góc ngách tìm kẻ kia, mà có thể lực nào đó giấu mặt đã hủy toàn bộ camera giám sát.

"Tống Dịch, chú..."

"Tôi ở đây, em hít thở đều lại, nhìn vào tôi đây này." Hẩn nâng cằm cô lên, đầu lòng gạt đi nước mắt chảy xuống.

Tay Đường Vi run rẩy, chạm lên khuôn mặt hẩn. Cô yêu nam nhân này, yêu sâu đậm người làm cho cô chịu biết bao đau khổ.

Tổng Dịch, chú là kẻ tàn nhẫn nhất trên thế gian này. Vừa hận thù, vừa dịu dàng, đâu mới là cảm xúc thật sự?

Đường Vi nhú mày, hàm răng nhỏ cắn xuống vai Tổng Dịch. Hắn vẫn dịu dàng như vậy vỗ về cô, mặc cho vết thương trên vai rỉ máu.

Sau đó, Đường Vi mệt mỏi xụi lơ, phía trước chỉ còn là một màu tối đen như mực.

[.....]

Đường Vi trong giấc mơ nhớ lại ngày cô gặp hắn. Đó là một ngày mùa đông tuyết rơi trắng xóa. Trong con hẻm dẫn đến cô nhi viện, Đường Vi thấy có ba, bốn người đang đánh một chàng thanh niên tuấn tú.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, toàn bộ hình ảnh người kia đã thu vào mắt Đường Vi, khiến cô khắc ghi hình bóng này cả đời, khảm vào sâu trong tâm trí.

Khi thanh niên kia sắp hạ gục được hết đám người, thì một tên từ đâu bật dậy, rút dao găm lao về phía hắn. Đường Vi từ chỗ trốn lao đến, không hiểu từ đâu lấy ra khí phách cầm lấy con dao.

Một cước, chàng thanh niên đá tên kia ngã xiêu.

"Cô bé, tay cháu chảy máu rồi! Đau sao không khóc?"

Tổng Dịch 20 tuổi, nhìn còn bé 10 tuổi, tay máu me đầm đìa, vết cứa rất sâu.

"Khóc thì được gì chứ? Từ lúc sinh ra cho đến giờ, cháu khóc chả ai dỗ cả. Vậy nên cháu đã tự nhủ sẽ chỉ khóc trước người mình yêu thương..." Cô bé nhìn vào vết thương, ngập ngừng.

Bởi vì, chỉ khi khóc trước mặt người mình yêu thương, mới có thể được dỗ dành...

Mãi về sau này khi biết được cô bé đó là trẻ mồ côi, hắn đã xin bà nội nhận cô về.

Và kể từ ngày hôm đó, trên tay Đường Vi mang một vết sẹo lớn. Vết thương rạch ngang cắt đứt mọi đường tình duyên, sự nghiệp, số mệnh đồng thời làm tay trái cô mãi mãi chỉ có thể cử động một cách yếu ớt.

Vết sẹo đó như sợi chỉ ràng buộc hai con người. Một kẻ vì tình, một kẻ vì báo ân.

[.....]

Tại một quán bar sầm uất nhất nhì thành phố, Tô Vận Nhi đang ngồi trong lòng một người đàn ông, vẻ ngả ngón quyến rũ.

"Em đã làm theo đúng lời anh nói rồi. Không giết, chỉ tiêm ma túy..."

Nam nhân kia bộ dáng yêu mị, bạc môi đào hoa nhếch lên, anh ta bóp cằm Tô Vận Nhi.

"Đương nhiên làm sao có thể giết. Cô ấy là của tôi, tôi làm sao có thể để cô ấy mất mạng." Anh ta cười lớn, xong nhấp ly rượu: "Chỉ là đùa một chút cho vui, khiến cô ấy thấu nỗi đau tôi phải trải qua..."

Tô Vận Nhi trừng mắt, kẻ này không giống Tổng Dịch. Dù Tổng Dịch có tàn nhẫn bao nhiêu cũng không thể bằng kẻ đáng sợ không có tính người này. Anh ta thậm chí có thể nhẫn tâm hủy hoại người anh ta yêu thương.

"Còn việc của em, anh..."

"Giải quyết rồi, yên tâm sẽ không ai biết đây là cô..."

"Sở Nguyên, hôm nay để người ta phục vụ anh nhé!" Tô Vận Nhi mỉm cười, áo dần dần gỡ bỏ.

Nam nhân tên Sở Nguyên nhú mày, vứt Tô Vận Nhi xuống đất không thương tiếc. Anh nở nụ cười tàn nhẫn.

"Lão An đang muốn cô, sang đây mà phục vụ cho tốt."

Tô Vận Nhi chỉnh lại áo quần, bộ dáng lả lướt. Cô ta cắn môi, cúi đầu ra ngoài.

Quả nhiên như lời đồn, Sở Nguyên không động vào bất kì một nữ nhân nào. Anh ta chỉ lợi dụng họ.

Nam nhân này, Sở Nguyên. Cái tên này cần phải ghi nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Chú, chú có yêu tôi không?"

Đường Vi một mình nằm trong lòng Tống Dịch, đôi mắt xinh đẹp nhìn sâu vào mắt hắn, khẽ hỏi.

Tống Dịch bị câu hỏi này làm cho rối loạn. Trước đây hắn có thể thẳng thừng nói không, nhưng bây giờ chính hắn cũng không biết nữa.

"Vậy chú yêu Tô Vận Nhi à?"

Tô Vận Nhi? Hắn còn yêu cô ta không. Không phải, Tống Dịch hắn đã bao giờ yêu Tô Vận Nhi chưa mới đúng? Hay vốn dĩ từ đầu chỉ là lòng biết ơn. Khuôn mặt Tống Dịch cứng đờ, hắn quả nhiên vẫn lựa chọn im lặng.

Đường Vi quay đầu, rúc vào lồng ngực hắn, cười.

"Thôi, chú không cần nói nữa. Tôi biết đáp án rồi."

Không gian như rơi vào tĩnh lặng, Đường Vi nhắm hờ mắt, lại thấy Tống Dịch dịu dàng xoa đầu cô. Hắn tưởng cô đã ngủ, mới thì thầm.

"Đường Vi, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết tôi muốn em hạnh phúc."

Trái tim trong lồng ngực cô bỗng đập loạn nhịp.

[.....]

Trong căn phòng hoa lệ, nam nhân mặc hắc y phục cầm trong tay ly rượu vang. Anh trầm mặc, ngắm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Ánh sáng mờ ảo như càng tô thêm vẻ đẹp tuyệt mỹ của nam nhân.

"Lão đại, đây là tư liệu mấy năm nay của Đường tiểu thư."

Sở Nguyên đặt cốc rượu xuống, cầm lấy tập hồ sơ rồi đuổi thuộc hạ ra ngoài.

"Đường Vi..."

Anh nhíu mày, xem từng tờ, từng tờ giấy. Thực ra tư liệu này anh ta đã xem lại cả trăm ngàn lần, mỗi lần nhớ Đường Vi, Sở Nguyên lại sai thuộc hạ mang đến.

Tiểu Vi, em còn nhớ tôi không? Dù em đi đâu chẳng nữa, nên nhớ em sẽ không bao giờ thoát khỏi tay tôi...

Về mê loạn trong ánh mắt của anh tan biến, đôi môi quyến rũ nhếch lên đường cong hiếm thấy. Đường Vi, chúng ta sắp đường đường chính chính gặp nhau rồi.

Sở Nguyên đặt tập tư liệu vào ngăn kéo, xong tiến nhanh đến căn phòng bí mật sau giá sách.

"Cạch." Cánh cửa bật mở. Căn phòng bên trong là toàn bộ những bức ảnh từ nhỏ đến lớn. Mà tất cả các bức ảnh đều chỉ chụp duy nhất một người, đó là.... Đường Vi.

[.....]

Đường Vi cố gắng thức dậy sớm, hôm nay là ngày vô cùng quan trọng với cô. Nhưng vừa tỉnh giấc đã không còn thấy Tống Dịch ở bên cạnh, nét mặt cô thoáng chút hụt hẫng.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi!? Để tôi đem đồ ăn sáng lên." Bác quản gia thấy trong phòng có tiếng động liền tinh ý gõ cửa.

Đường Vi vội mở cửa gọi quản gia.

"Bác ơi, chú... Chú đi đâu rồi ạ?"

"Cậu chủ ra ngoài làm việc từ rất sớm rồi!"

"Cháu cảm ơn."

Đường Vi đoán chắc hắn đi làm. Liền cầm điện thoại gọi.

"Chú, tối nay chú nhớ về sớm nhé."

"Ừm, em dậy rồi à?"

"Vâng."

Đầu dây bên kia, Tống Dịch tuy đang họp, nhưng vừa thấy cô gọi liền nhắc máy. Nét mặt hắn ôn nhu đến kì lạ, khiến những người tham dự cuộc họp bất ngờ.

"Tôi sẽ cố về sớm."

Nghe xong cuộc điện thoại Đường Vi vui vẻ hơn hẳn, cô liền nhờ bác quản gia báo cho mọi người, tối nay toàn bộ người làm đều nghỉ. Hôm nay là ngày đặc biệt, cô sẽ đích thân vào bếp và chuẩn bị.

[.....]

Cả sáng hôm đó, mọi người tất bật giúp Đường Vi trang hoàng nhà cửa. Còn cô và bác quản gia đi chợ.

Tối đến mọi việc chuẩn bị hoàn thành, người làm trong nhà về hết. Đường Vi mới thay một bộ váy xinh đẹp, ngồi đợi hắn về.

[.....]

Tống Dịch không biết sao hôm nay Tiểu Vi của hắn lại giục về sớm. Hắn sau khi xong việc liền thu xếp đồ về. Bỗng một cuộc điện thoại reo lên.

"Xin chào ngài, cô Tô Vận Nhi đang phải mổ ruột gấp. Mong người nhà đến bệnh viện gấp."

Tống Dịch nhũn mảy, hắn thực sự không biết phải làm sao. Một bên là Tiểu Vi đang đợi hắn ở nhà, một bên là Tô Vận Nhi đang cấp cứu trong bệnh viện.

Hắn thờ dài, vội vã lấy áo, ra khỏi công ti.

Tống Dịch, quả nhiên người hắn chọn vẫn là....

[.....]

1 tiếng, 2 tiếng... rồi gần đến 10 giờ tối. Tống Dịch vẫn không trở về, Đường Vi nhìn bàn đồ ăn thịnh soạn do một tay cô làm, không khỏi đau lòng. Ngay cả đến kỉ niệm ngày cưới của bọn họ, hắn vẫn không nhớ....

Đường Vi cười khổ. Ngay từ đầu vốn là tự cô đa tình.

Thức ăn đã nguội ngắt, đồng hồ một lần nữa điểm chuông. Đường Vi không vui không buồn, đem số đồ ăn trên bàn toàn bộ đổ vào chậu rửa bát.

Đôi tay kia run rẩy, nước mắt đã không thể rơi ra nữa rồi.

Gần 2 giờ sáng, chiếc xe quen thuộc mới xuất hiện trước cổng. Tống Dịch vội vã bước vào, trên tay cầm một hộp quà.

Chết tiệt, làm sao hắn lại có thể quên mất hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của hắn và Đường Vi chứ? Tống Dịch bước vào, nhìn căn nhà lạnh lẽo mà lòng đau đốn. Tiểu Vi của hắn chắc phải cô đơn lắm.

Lúc nhận được tin báo của Tô Vận Nhi, hắn đã vội vã đến bệnh viện. Lúc đó hắn chỉ nghĩ, việc liên quan đến tính mạng cao hơn, mà không hề quan tâm đến cảm giác của vợ hắn.

"Tiểu Vi, tôi sai rồi...."

Tống Dịch vào phòng ăn, vẫn thấy Đường Vi lặng lẽ ngồi đó. Cô ngồi co mình lại, hai tay ôm lấy đầu gối, đôi mắt từ trong bóng tối lạnh nhạt nhìn hắn.

Tống Dịch trái tim rung lên, hắn đau lòng chỉ muốn tiến đến ôm lấy Đường Vi.

Đồ ăn bị đổ đi, trên sàn còn vài chiếc đĩa vỡ. Mặt bàn duy nhất còn lại một đĩa bánh nhỏ. Tống Dịch nhìn cô, xong tiến lại dịu dàng ăn miếng bánh. Cứ như vậy, hắn ăn chiếc bánh mãi, Đường Vi vẫn chăm chú nhìn hắn.

Tống Dịch giờ đây không biết làm gì cả. Hắn sai rồi, thật sự sai rồi.

"Vi Vi..."

Hắn khẽ gọi Tiểu Vi đang cúi gằm, cô không hề bộc lộ cảm xúc gì cả. Thân hình bé nhỏ đứng khò khè, Tống Dịch chăm chú quan sát hành động của Đường Vi, chỉ thấy cô lấy một cốc nước đem về phía hắn.

Ban đầu cốc nước được cầm vô cùng chắc chắn, nhưng chỉ được một lúc tay Đường Vi run rẩy kịch liệt, lúc gần đến chỗ Tổng Dịch, chiếc cốc tuột khỏi tay, rơi xuống sàn....

"Choang." Chiếc cốc xúr vỡ nát, cảm xúc của Đường Vi cũng vỡ òa. Cô ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy cánh tay trái còn đang run bần bật, từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài.

"A...." Cô thét lên một tiếng khiến Tổng Dịch hoảng hốt lao đến ôm lấy Đường Vi, bàn tay to lớn xoa xoa tay cô.

"Vi Vi, bình tĩnh. Vi Vi...."

Cô òa khóc nức nở. Người đàn ông này cô đã không còn đủ dũng khí để tiếp tục yêu, tiếp tục đau khổ nữa rồi. Đây đã là giới hạn rồi.

Đường Vi yếu ớt đẩy hân ra. Không còn gọi hân là "chú" nữa, cô gạt nước mắt, nhìn vào Tổng Dịch, kiên quyết nói.

"Tổng Dịch, chúng ta ly hôn đi"

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Tổng Dịch, chúng ta ly hôn đi."

Đường Vi nhìn chằm chằm vào đôi tay kia, mặc hân xoa nắn cho cô. Tổng Dịch giờ đây không biết nói gì cả, hân chỉ im lặng.

"Chú, chú nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Đường Vi cười đến ưu thương, cô dùng tay phải nâng bàn tay kia lên, yếu ớt nói.

"Năm đó, tôi cứu chú, vết dao sâu kia cắt trúng dây thần kinh trên tay trái của tôi, khiến cánh tay này mãi mãi chỉ có thể cử động yếu ớt, đôi khi sẽ phát bệnh như bây giờ....."

Tổng Dịch ôm cô chặt hơn, bàn tay to lớn của hân vỗ nhẹ lên lưng Đường Vi, hân gạt đầu.

"Tôi biết."

"Chú, năm đó cha tôi không may đâm chết mẹ chú, giờ người đàn ông ác độc đó cũng đã xuống suối vàng rồi, tôi cũng cứu chú một mạng coi như để trả nợ..."

Nói đến đây lồng ngực Đường Vi đau nhức, cô đặt tay lên tim mình.

".... Tổng Dịch, coi như buông tha cho nhau đi. Ly hôn đi!"

Đau đớn, ảm ức.... Từng dòng nước mắt trong suốt rơi xuống, rơi xuống mu bàn tay Tổng Dịch đang ôm cô. Nơi bàn tay hân như bông rát, đau.... đau quá!

Tổng Dịch trầm mặc. Tại sao hân lại đau đớn thế này, trái tim trong lồng ngực bị từng lời, từng chữ của Đường Vi cứa vào, dường như đang chảy máu đầm đìa.

Tổng Dịch không còn là trẻ con, hân tuy lạnh lùng, vô tâm, lại ngu ngốc trong chuyện tình cảm nhưng cũng đủ để lờ mờ nhận ra cảm xúc trong lòng hân đang dần thay đổi.

"Vi Vi, tôi..."

Nội tâm rối loạn, Tổng Dịch không biết phải làm sao. Hân cần thêm một chút thời gian để nhận biết rõ, để khẳng định tình cảm hân đối với Đường Vi là gì?

Chỉ tiếc là, thời gian đã hết rồi.... Cô không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Giọng nói của Tiểu Vi đã khàn đi vì khóc, tiếng nức nở của cô như lời hân ra khỏi suy nghĩ.

"Chú, nếu có một lần quay ngược thời gian, trở về quá khứ. Tôi nhất định sẽ không cứu chú, nhất định sẽ không yêu chú..."

Xong cô đứng dậy, quay người bỏ lên phòng. Để mặc Tống Dịch như chết lặng.

[.....]

Đêm đó, Tống Dịch mơ thấy một giấc mơ. Không, đó là kỉ niệm... là hồi ức trong tim hắn.

"Chú ơi, cha cháu mất rồi. Dù ông ta rất độc ác, lại còn bỏ rơi cháu... Nhưng cháu đau quá, tim cháu rất đau."

Cô bé xinh đẹp mặc bộ tang phục đen, nắm lấy tay hắn nói. Tống Dịch nhìn cô bé, ánh mắt hận thù đến đỉnh điểm.

Cha con bé chết rồi, ha... đáng đời kẻ độc ác.

Nhưng rồi, hắn lại không nỡ nhìn cô bé như vậy, Tống Dịch ôm cô lên, khẽ nói.

"Tiểu Vi, nếu đau thì cứ khóc đi. Chú ở đây, dựa vào vai chú khóc thỏa thích đi..."

Ban đầu, cô bé không khóc, chỉ lẳng lặng dựa vào vai hắn. Xong chỉ một lát sau, tiếng thút thút bắt đầu vang lên, con bé òa khóc. Khuôn mặt xinh đẹp tèm nhem nước mắt.

Tống Dịch lại nhớ đến câu nói của cô bé lần đầu gặp hắn.

[Cháu đã tự nhủ sẽ chỉ khóc trước người mình yêu thương...]

Hóa ra đã nhiều năm như vậy rồi, Tiểu Vi đã đợi hắn quay đầu quá lâu rồi.

Hắn đã quá ngu ngốc, chỉ biết đến với người dịu dàng an ủi hắn trong lúc đau khổ. Mà quên mất, một người phía sau từng ngày trông chờ, muốn dựa dẫm vào bờ vai của hắn.

"Tiểu Vi, tôi yêu em..."

Câu nói như bật ra từ trong trái tim. Nhưng khi vừa thốt ra câu nói đó, toàn bộ ảo mộng trước mặt biến mất. Chỉ còn lại một không gian đen tuyền, Tiểu Vi đứng trước mặt Tống Dịch, mỉm cười.

"Chú, cháu không muốn yêu chú nữa rồi."

Xong bóng dáng đó quay đi và biến mất, Tống Dịch cố gắng níu kéo cũng không nắm được dù chỉ một chút ảo ảnh mơ hồ.

[.....]

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Tống Dịch thấy mình nằm trên ghế lớn. Trên người còn có một chiếc chăn.

Hắn đảo mắt tìm kiếm xung quanh, nhưng yên tĩnh đến lạ kì.

"Tiểu Vi..."

Tống Dịch gọi lớn, nhưng không một tiếng trả lời. Hắn lao lên tầng, trống không. Phòng hắn và Đường Vi vẫn vẹn nguyên như vậy. Chỉ là trong đó không có vật dụng cá nhân của Đường Vi...

Quần áo, giày dép, và li, đồ dùng... đều không có. Thậm chí là cả tấm ảnh cưới nhỏ để trên bàn cũng biến mất. Mà Đường Vi lại càng không thấy đâu.

"Tiểu Vi, Đường Vi, em đâu rồi?"

Tống Dịch vội vã tìm, xong gọi điện mà kết quả cũng bằng không. Mọi thứ bất vô âm tín.

Người hầu trong nhà được cô cho nghỉ ba ngày, không có hơi người, căn biệt thự càng lạnh hơn.

"Đường Vi, làm ơn..."

Ngày hôm đó, Tống Dịch một mình tìm khắp tất cả các nơi. Gọi đến từng số điện thoại mà cô quen biết. Lúc ấy, hắn mới biết số bạn bè của Đường Vi vô cùng ít, đếm trên đầu ngón tay. Lúc ấy hắn mới biết, tìm Đường Vi khó khăn đến mức nào...

Ngày hôm đó, trời mưa tầm tã. Trong căn biệt thự không có Đường Vi chờ hắn trở về. Chỉ có mình hắn ướt mưa...

"Tiểu Vi, đừng đi..."

Hắn cầm trong tay tờ đơn ly hôn cùng lá thư ngắn ngủi của Đường Vi để lại trong hộp tủ.

"Tổng Dịch, kể từ bây giờ, tôi và chú chấm dứt..."

Một lời nói tuyệt tình, cắt đứt tất cả. Hắn còn chưa thổ lộ, hắn sai rồi. Tại sao hắn không nhận ra mình yêu Đường Vi vậy chứ?

Tiểu Vi, tôi yêu em...

Yêu em!

Ngàn vạn lần yêu em...

Tổng Dịch như phát điên, hắn tìm mọi nơi, vẫn không có cô. Tin tức của Đường Vi hoàn toàn vô vọng. Cứ như thể cô bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

1 ngày... 2 ngày... rồi 3 ngày, khi người làm trong nhà trở lại. Chỉ biết phu nhân đã biến mất, còn cậu chủ đang chìm trong men say.

Bông tường vi xinh đẹp ngoài vườn đã úa tàn. Rơi xuống trong đêm mưa...

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Tổng Dịch, anh có nhà không?"

Giọng nữ nhân ngọt sớt vọng vào, lão quản gia đã nhanh chóng chạy ra.

"Tô tiểu thư, cô về đi. Thiếu gia không muốn gặp cô."

Tô Vận Nhi đang cười thì nhú mày.

"Tại sao Dịch lại không muốn gặp tôi? Mặc kệ ông nói gì, tôi sẽ lên tìm anh ấy."

"Tô tiểu thư, đừng để lão già này nhắc lại lần thứ hai, thiếu gia thực sự không muốn nhìn thấy cô!" Quản gia nhìn người phụ nữ trước mặt. Tại sao lại có kẻ đáng khinh như vậy?

Tô Vận Nhi cau mày, khuôn mặt nhăn nhó khó chịu, cô ta đẩy lão quản gia sang một bên, kênh kiệu nói.

"Ông tránh ra, ông không có quyền cấm tôi. Chỉ sợ sau này tôi có lên ngồi cái chức Tổng phu nhân, thì ông lại phải nịnh bợ..."

Cô ta vừa nói dứt câu, một giọng lạnh lùng vang lên.

"Tô Vận Nhi, cô từ khi nào dám trèo cao, muốn làm Tổng phu nhân vậy?"

Tô Vận Nhi bất ngờ, nhìn hắn đang đứng trên thềm cầu thang, ánh mắt lạnh tránh.

"Dịch, sao mấy hôm nay em tới công ti tìm lại không thấy anh vậy? Người ta nhớ anh."

Tổng Dịch không trả lời, hắn ung dung bước xuống cầu thang, coi Tô Vận Nhi như kẻ vô hình.

Cô ta thấy mình bị bỏ mặc, sinh ra tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn điệu bộ vui cười giả tạo.

"Dịch, dạo này anh mệt à. Vậy để em mát xa cho anh nhé."

Vận Nhi lại gần hắn đang ngồi trên sofa, hai tay vừa chạm vào vai Tổng Dịch, liền bị hắn nhú mày, ghé tòm hắt ra.

"Chà biết, Tô tiểu thư đây đã "mát xa" cho bao nhiêu người mà giờ lại đòi mát xa cho cháu trai tôi."

"Tổng lão phu nhân,...."

Người phụ nữ đứng tuổi bước vào nhà, trên tay bà là một đồng giấy tờ, bà nhìn Tô Vận Nhi, xong tức giận nói.

"Đang định cho người đi tìm cô, không ngờ cô lại tự vác mặt đến đây. Khá khen cho một ả gái làng chơi thức thời."

Tô Vận Nhi nghe đến đây thì tái mét, cô ta nhìn Tổng Dịch lạnh nhạt ngồi trên ghế, xong quay ra Tổng lão phu nhân.

"Tổng lão phu nhân, bà nói gì tôi không hiểu?"

Lão phu nhân cười nhạt, bà hận không xé nát bản mặt giả dối của cô ta.

"Chắc cô chưa nhận được tin, Tổng Dịch đã biết hết việc cô lên giường với vô số đàn ông để đạt mục đích. Hừ, con đàn bà ham tiền kinh tởm."

Mặt Tô Vận Nhi tái hon, cô ta lập tức phản bác.

"Phu nhân, chắc bà nhầm rồi. Tôi chưa bao giờ làm điều gì xấu sau lưng Tổng Dịch..."

Tổng lão phu nhân nhú mày, bà ném một sấp giấy tờ điều tra vào người Tô Vận Nhi. Trên đồng giấy toàn những hình ảnh xấu xí, thác loạn của cô ta.

"Giờ còn chối không?"

Tô Vận Nhi trợn mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó, cô ta phát điên đem đồng giấy xé nát, xong trung khuôn mặt đầy nước mắt, vội vàng nhìn hẩn.

"Tất cả là giả. Tổng Dịch, xin anh tin em. Có người muốn vu oan cho em..." Cô ta hỗn hển thanh minh, xong đôi mắt ánh lên những tia độc ác.

"Chắc chắn rồi... Hừ, chắc chắn là ả Đường Vi, ả ta cùng lão phu nhân vu khống, hãm hại em. Ả ta..."

Tổng Dịch cảm thấy buồn nôn, tại sao từ trước đến nay hẩn có thể để Tô Vận Nhi ở bên cạnh chứ. Lại còn vu cho Đường Vi, Tổng Dịch tức giận định gọi người vớt cô ta ra ngoài thì...

"Chát."

Một cái tát trời đánh giáng xuống khuôn mặt trắng phớn của cô ta, Tổng lão phu nhân không nương tay, bà tiếp tục ném cuốn sổ lớn lên bàn.

"Con đàn bà này, mày hãm hại tiểu Vi xong vu oan cho cháu dâu tao. Mày được lắm, chính mày là người đột nhập vào phòng bệnh của Tiểu Vi hại con bé chứ không ai khác...."

"Cái gì...?"

Tổng Dịch nghe không sót một chữ, hẩn đám một cú mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn Tô Vận Nhi.

"Cháu trai, toàn bộ cuốn đó là thứ ta nhờ người quen điều tra được."

"Cô dám làm vậy với Đường Vi, con mẹ nó đáng chết...."

Tổng Dịch vốn tưởng cô ta chỉ là một ả đàn bà lăng loạn, nên chỉ kinh tởm muốn đuổi đi, dù sao niệm tình xưa. Nhưng không ngờ người phụ nữ này, lại đáng khinh đến mức đó.

Tô Vận Nhi trắng bệch, sợ hãi gào lên, ôm lấy chân Tổng Dịch.

"Không phải, tôi không phải... Dịch, tin em."

Hẩn nghiêng răng đá cô ta một cái, xong khinh thường.

"Tin cô, bảo tôi tin một kẻ dám dắt mũi tôi, còn hại vợ tôi."

"Anh yêu em mà đúng không, làm ơn tin em."

Cô ta điên cuồng gào khóc, hòng cứu vớt bản thân. Tô Vận Nhi biết nếu thực sự để Tổng Dịch tức giận, chỉ có nước chết.

"Yêu cô, tôi nhớ không nhầm mình chưa bao giờ nói điều đó... Người tôi yêu trước giờ là Đường Vi."

Hẩn gằn từng chữ rõ ràng, bàn tay nắm chặt như muốn giết người. Tổng lão phu nhân vẫn chăm chú nhìn, nhưng trong lòng vô cùng hải lòng. Cháu trai bà cuối cùng cũng nhận ra rồi.

Tô Vận Nhi trợn mắt, đôi tay run rẩy, cô ta cười như điên.

"Không thể nào, không thể... Biết thế tôi đã giết ả rồi, ả Đường Vi chết tiệt."

Tổng Dịch nghe cô ta nói, khuôn mặt càng âm trầm, hẩn không nói không rằng nắm lấy cổ Tô Vận Nhi.

"Người đàn bà ghê tởm này..."

Hẩn nghiêng răng, bóp mạnh lên cổ cô ta. Tô Vận Nhi cười càng điên dại, cô ta phát điên thật rồi.

Tổng Dịch nhìn người phụ nữ đang thiếu hô hấp đến tím đi trước mặt, ghét bỏ thả tay, hất cô ta xuống. Hắn ra lệnh.

"Đem cô ta cùng tội danh của cô ta đến đồn cảnh sát. Hừ, cho ở tù một gông đi."

[.....]

Tổng Dịch đau lòng ngồi xuống. Hắn lại nhớ Đường Vi rồi.

Tiểu Vi của hắn rồi đi đã vài tháng rồi. Cô cứ vậy mà rồi bỏ hắn. Tổng Dịch ban đầu chỉ biết say xỉn, mãi đến khi lão phu nhân biết tin mới đến vực hắn dậy.

Nhưng kể từ sau đó, Tổng Dịch ngoài làm việc, thì đối với ai cũng lạnh nhạt.

Tổng lão phu nhân thờ dài.

"Giờ cháu đã hối hận chưa?"

Gương mặt lạnh lùng kia không tia cảm xúc, nhưng đôi mắt lại vô cùng buồn bã. Hắn lắc đầu.

"Không phải chỉ là hối hận... mà cháu vô cùng hối hận. Bà, cháu thực sự yêu cô ấy."

Tổng lão phu nhân dù biết Tổng Dịch đau khổ, nhưng bà vẫn nói.

"Cháu trai, nhưng hối hận cũng đã muộn rồi!"

[.....]

"Lão đại, Tô Vận Nhi có cần xử lý gì nữa không ạ?"

Người đem chứng cứ phạm tội của Tô Vận Nhi gửi cho Tổng lão phu nhân không ai khác là Sở Nguyên.

Trong một căn phòng tối, Sở Nguyên đang ngắm nghía bức ảnh trong tay. Đây là ảnh mà thuộc hạ anh gửi về.

"Được rồi, mặc kệ người của Tổng gia xử lý cô ta. Cô ta dù sao cũng hết thứ để lợi dụng rồi."

"Vậy, tôi ra ngoài trước."

Cánh cửa phòng khép lại, Sở Nguyên vẫn nhìn tấm ảnh. Trong ảnh Đường Vi của anh đang ngồi đọc sách trên cánh đồng nhỏ.

Anh ta mỉm cười ngọt ngào, nhẹ hôn lên tấm ảnh. Xong dịu dàng nói một câu.

"Cela fait longtemps qu'on ne s'est, ma princesse!" (Lâu rồi không gặp, công chúa của tôi!)

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Cela fait longtemps qu'on ne s'est, ma princesse!" (Lâu rồi không gặp, công chúa của tôi!)

[.....]

Vài năm sau, tại Bordeaux.

"Sở đại ca, anh lại đến rồi hả? Để tôi gọi chị Vi..."

Một cô nhóc lạnh lợi nhìn hắn, vui vẻ nói.

"Chị Tiểu Vi, Sở đại ca đến, Sở đại ca đến..."

"Tiểu Ly, em có thể bớt ồn ào không? Chị đang làm rượu nho."

Hoa Ly nhìn cô gái Châu Á trước mặt, ai ngờ được người con gái này lại làm rượu giỏi như vậy. Đã xinh đẹp giỏi giang, lại được nam nhân anh tuấn như Sở đại ca theo đuổi, thật đáng ghen tị.

"Tiểu Vi, Sở đại ca đã đợi vài tiếng rồi."

Hoa Ly một lần nữa chạy vào, lúc này cô mới thấy Đường Vi để đồ xuống, gật đầu.

"Đi, chị xong việc rồi."

[.....]

Sở Nguyên chờ có chút lâu, tuy vậy chỉ cần nghĩ đến việc sắp được gặp bảo bối, anh ta lại vui vẻ.

Sở Nguyên ngồi uống rượu vang mà Hoa Ly đem lên, anh vừa ngước mắt đã thấy cô gái nhỏ của anh đi đến.

Đường Vi xinh đẹp trong chiếc váy màu trắng, đeo một chiếc tạp dề có đính màu tím hồng của nhò rút ra trông thật quyến rũ, cô mỉm cười.

"Anh Sở, chào anh. Anh đến chỗ chúng tôi đặt gì à?"

Sở Nguyên nhú mày, cầm lấy tay cô, đặt lên đó một nụ hôn.

"Em biết tôi đến đây để tìm em mà."

Đường Vi rút tay lại, ánh mắt lảng tránh.

"Anh Sở, xin tự trọng."

Cô sang Pháp cũng đã gần 4 năm, người đàn ông nhìn trông có vẻ yêu nghiệt hút ong bướm cũng theo đuổi cô 4 năm nay rồi.

Sở Nguyên cười, khuôn mặt điển trai gấp bội, anh chỉ vào cốc rượu vang đang đặt trên bàn

"Em cho tôi đặt số rượu đủ để tiếp 300 vị khách, tối ngày kia giao đến địa chỉ này."

Thấy món hời trước mắt, Đường Vi gật gật đầu. Xong Sở Nguyên nói tiếp.

"Nhưng tôi có một điều kiện, là đích thân em mang đến."

Đường Vi nghĩ ngợi định bảo Hoa Ly mang đến, xong thấy ánh mắt Sở Nguyên nghiêm túc, cô đành gật đầu.

"Được."

[.....]

Chẳng mấy chốc đã đến ngày giao đồ, Hoa Ly phụ Đường Vi bê thùng rượu vang đích thân cô làm ra xe.

Xe lăn bánh, đến đúng điểm hẹn là một khách sạn lớn. Nơi này là quá lớn đi. Đường Vi có nghe nói dạ tiệc này tổ chức cho giới thượng lưu lớn nhất nước Pháp và khách quý khắp nơi trên thế giới.

Đường Vi hít một hơi, cô cũng biết Sở Nguyên là một nhân vật danh giá, không nên rầy vào.

Đang đứng tần ngần, một giọng nói quen thuộc gọi cô.

"Tiểu Vi, em đến rồi. Tôi đợi em này giờ."

Sở Nguyên mặc vest vô cùng sang trọng, khí chất ngời ngời, tiêu soái bước đến. Lại bắt gặp Đường Vi mặc áo phông, quần jean đơn giản thì anh nhú mày.

Mặc dù bảo bối có xinh đẹp thật đấy, nhưng mặc như vậy để đến nơi này sao?

Sở Nguyên không nhanh không chậm kéo Đường Vi vào trong, khiến cô hốt hoảng.

"Anh Sở, anh kéo tôi đi đâu vậy?"

"Đi biến em thành công chúa của tôi."

Đường Vi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy Sở Nguyên dẫn cô vào một căn phòng lớn, chất đầy các bộ lễ phục cùng váy dạ hội.

Sở Nguyên cười cười, giúp cô chọn vài bộ. Đường Vi ngơ ngác.

"Tôi chỉ có nhiệm vụ đưa rượu, anh chọn lễ phục cho tôi làm gì?"

Sở Nguyên chọn được một bộ đầm dạ hội xòe bông công chúa, mới hài lòng đẩy Đường Vi vào nơi thay đồ.

"Em thay đi, nhiệm vụ đêm nay của em là làm bạn nhảy với tôi."

"Anh..."

Anh cất lời, dọa nạt: "Không tôi không trả tiền rượu."

"Tôi kiện anh..."

"Em cứ thử kiện, xem ai dám nhận đơn kiện của em?" Sở Nguyên hí hóp cười.

"....."

Đường Vi nghiêng răng, Đúng là tư bản chèn ép người!

[.....]

Đêm dạ tiệc diễn ra, quý tộc Pháp cùng các vị khách mời đang thăm hỏi nhau. Cánh cửa bật mở, Sở Nguyên dẫn một người con gái tuyệt đẹp bước vào.

Quả là trai tài gái sắc, mọi người thán phục trước vẻ đẹp tựa tiên nữ kia. Chỉ là để tránh rắc rối cho cô, anh đã đeo cho Đường Vi một chiếc mặt nạ.

"Anh Sở, tại sao mọi người cứ nhìn chúng ta vậy? Có phải do anh quá nổi bật không?"

Cô nhìn nam nhân với vẻ đẹp yêu nghiệt kia, nhũn mảy. Sở Nguyên nhân cơ hội nắm tay cô, xoa đầu.

"Không đâu, là do em quá xinh đẹp."

Đường Vi đỏ mặt, cô thấy Sở Nguyên phải nói chuyện xã giao liền không đi theo mà lại gần quầy rượu.

Đường Vi cảm ly rượu chứa thứ rượu đích thân cô làm, nhấp môi uống thử.

Bỗng không biết từ đâu, một lực đẩy đập vào lưng Đường Vi khiến cô lao đảo. Đôi giày cao không quen chân nên không đứng vững được, cả thân hình đổ về phía trước.

"Tiểu thư, cẩn thận."

Thân hình Đường Vi đổ rạp vào lồng ngực người đàn ông trước mặt. Giọng trầm ấm vang lên, giọng nói này sao quen quá.

"Tiểu thư..."

Cô vừa ngước mắt lên, khuôn mặt đàn ông quen thuộc hiện lên trước mặt. Không thể nào, không thể nào trùng hợp như vậy được.

Đường Vi ngẩn ngơ, hốt hoảng nhìn khuôn mặt kia. Một vài giọng nói vang lên.

"Dù dỏ cả Dịch tổng, à đàn bà đó thật là..."

Biết mình thất lễ, cô vội vàng đứng dậy. Phải, người đàn ông đỡ Đường Vi không ai khác là Tổng Dịch. Sao số mệnh lại trêu ngươi con người như vậy?

"Tiểu thư, cô không sao chứ."

Mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, khiến Tổng Dịch dù cảm thấy quen thuộc vẫn không nhận ra Đường Vi. Trái tim trong lồng ngực đập cuồng loạn, cô cúi gằm, lắp bắp.

"Tôi không sao."

Giọng nữ nhân này, Tổng Dịch phát hiện ra gì đó. Hấn mở to mắt, lập tức kéo tay Đường Vi đang định chạy lại.

"Em..."

Tổng Dịch nhanh mắt nhìn xuống vết sẹo trên đôi tay kia. Đúng là Đường Vi rồi! Hấn vội vàng ôm ghì lấy cô, đôi mắt đong đầy yêu thương.

"Tiểu Vi, tôi tìm em rất lâu rồi..."

Đường Vi giãy giụa cỡ nào cũng không lại Tổng Dịch. Dù trái tim kia vẫn còn loạn nhịp, nhưng cô không thể đối diện với hấn.

Khi Đường Vi đang vô cùng sợ hãi, cổ đẩy Tống Dịch, một giọng nói lạnh lùng pha chút tức giận vang lên.

"Dịch tổng, làm ơn bỏ tay ra khỏi người phụ nữ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

#9

"Dịch tổng, làm ơn bỏ tay ra khỏi người phụ nữ của tôi."

"Không bỏ đấy thì sao?"

Tống Dịch nhìn nam nhân đang đen mặt kia, cười khinh miệt. Xong thuận thế ôm Đường Vi bế lên. Cô bất ngờ bị nhấc bổng mà sợ hãi ôm lấy hắn.

"Dịch tổng, tôi không nói lại lời thứ hai. Thả cô ấy xuống."

Sở Nguyên như muốn bóp nát ly rượu trong tay, anh nhăn mặt. Quanh khán phòng dạ tiệc như tập trung vào một màn trước mắt, tất cả đều lặng im.

Một người là lão đại tầm cỡ quốc tế, một người là doanh nhân tiếng tăm cả hắc, bạch đạo. Ai mà dám ho he khi hai người chuẩn bị đánh nhau. Mà hai nam nhân này lại đánh nhau vì một người phụ nữ sao?

Đám người có phần thất sắc, song lại nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ của người phụ nữ đang đeo mắt nạ kia, họ chỉ thầm cảm thán một câu: Đáng!

Tống Dịch cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, hắn cô thể cảm nhận cô gái trong lòng ngực mình tựa quạ không yên.

Đường Vi trắng bệch lí nhí: "Dịch tổng, anh nhận nhầm người rồi. Làm ơn thả tôi ra."

Tống Dịch không thèm để ý xung quanh, cúi xuống căn nhẹ lên tai Đường Vi, thì thầm.

"Tôi có chuyện muốn nói, chúng ta ra ngoài..."

Đường Vi liền lập tức cự tuyệt.

"Tôi không có gì để nói, anh mau thả tôi ra."

Hắn nhìn cô, ánh mắt thoáng ý cười.

"Vậy chuyện của cô nhi viện đành..."

Nghe thấy hai từ "Cô nhi viện", cũng đã quá lâu rồi. Đường Vi chợt run rẩy, nam nhân như Tống Dịch, có trời mới biết hắn sẽ làm gì.

Đường Vi cắn môi, véo tay hắn ý bảo thả mình xuống. Xong kiễng chân, không để ý mình có bao nhiêu ái muội mà thì thầm vào tai Tống Dịch.

"Được, tôi đồng ý nói chuyện."

Sở Nguyên ánh mắt ngày càng u ám, nhìn người con gái anh ta yêu thương đang thì thầm to nhỏ với người đàn ông kia. Lòng sôi trào lửa giận, anh ta tiến đến, dùng lực kéo Đường Vi vào lòng ngực mình.

"A..."

Vi bị kéo mạnh nên bả vai của Đường Vi trực tiếp đập vào lòng ngực rắn chắc của Sở Nguyên. Cô ảm ức chết mất, đương nhiên bị lôi đi dạ tiệc, xong còn bị một người là chồng cũ kèm chủ, một người là khách hàng kèm người theo đuổi tranh giành.

Nhìn bộ dáng tủi thân của Đường Vi, trái tim hai nam nhân kia đồng thời nhói lên. Sở Nguyên dịu dàng xoa xoa vai cho cô, lên tiếng.

"Tiểu Vi, em nên nhớ hôm nay em là bạn gái của tôi."

Đường Vi nhìn Sở Nguyên đang ân cần bóp vai cô, lại nhìn khuôn mặt đang đen lại của ông chú, hắn mấp máy môi: "cô nhi viện".

Đường Vi khó xử, quay sang Sở Nguyên.

"Sở đại ca...."

Một tiếng "Sở đại ca" của cô làm con tức trong lòng Sở Nguyên vui bót, trái tim mềm nhũn. Thấy Sở Nguyên dịu đi, cô thủ thỉ.

"Tôi hiện tại thực sự phải đi cùng anh ta, anh... thật xin lỗi."

"Anh nghe rõ chưa? Tiểu Vi muốn theo tôi."

Tổng Dịch cười đắc ý, nắm tay Đường Vi kéo đi.

Sở Nguyên đứng hình, quả nhiên Đường Vi là nịnh nọt mới gọi anh như thế, bình thường thì một lời, hai lời đều lạnh nhạt gọi "anh Sở". Lại nghe Đường Vi nói tiếp.

".... Vậy nên, anh nhớ trả tiền cho xưởng rượu đầy đủ nhé!"

"Em...." Người con gái chết tiệt! Tôi dính bùa mê thuốc lú gì lại yêu em cơ chứ?

Sở Nguyên nghiêng răng nhìn hai người họ rời khỏi buổi tiệc.

[.....]

Giữa màn đêm tối đen như mực, một chiếc xe số lượng có hạn phóng vụt qua.

Lúc này trong xe có hai người, một nam một nữ. Khuôn mặt nam nhân kia vô cùng bình thản. Không khí im lặng bị phá vỡ bởi giọng nói của cô gái.

"Cô nhi viện làm sao? Anh nói đi."

"Không gọi tôi là chú nữa à? Không hỏi thăm người chú này sau khi em đi khỏi sở ra sao à?"

Tổng Dịch dù là bông đùa, nhưng vẫn có thể nhận ra cảm xúc bị thương đến cực điểm trong câu nói đó.

Đường Vi, suốt mấy năm qua cái tên này như cầm địa trong lòng hắn. Lục tung khắp nơi, không thể nào tìm thấy cô, hắn như rơi vào lỗ đen của sự tuyệt vọng. Cho đến ngày hôm nay, không ngờ cô lại xuất hiện, mà lại còn ở bên nam nhân họ Sở kia, hắn vừa kích động, vừa ghen tuông cực điểm.

Cô nhi viện hắn không động một ngón tay vào, thậm chí còn cho người tu sửa và làm khu vui chơi cho trẻ em ở đó. Dù hắn nói dối Đường Vi cô nhi viện xảy ra chuyện, nhưng để cô ở bên mình, hắn buộc phải làm thế.

"Tôi và anh không quan hệ đã từ lâu rồi!"

Đường Vi cố tránh ánh mắt của hắn, cô nhìn ra ngoài cửa kính.

"Hôm nay tôi đã rất vui khi gặp lại em, mà không ngờ lại tình cờ thấy em cùng tên đàn ông đó thân mật đùa giỡn..."

"Anh không có quyền quản tôi..."

"Không có quyền...?"

Tổng Dịch nghiêng răng, đạp ga xe, khiến chiếc xe lao về phía trước.

Đường Vi sợ hãi với tốc độ này, cô nắm chặt dây an toàn, cắn môi.

"Chậm lại đi, chậm lại...."

"Đường Vi, em gan lớn mật lớn lắm cơ mà, chạy trốn nhiều năm như thế, đã có chồng rồi còn tơ tưởng nam nhân khác..." Tổng Dịch nhìn cô trắng bệch, chưa xót bụng lời tự giễu.

Hắn nghĩ lại cảnh cô và Sở Nguyên, hận không tung một đám vào mặt anh ta.

"Vậy đừng trách người chồng này của em cho cô nhi viện kia bị phá hủy..."

"Cái gì? Anh nói cái gì hà tên khốn kiếp." Đường Vi hét lên, xong ôm đầu đau đớn." Tại sao không buông tha cho tôi!"

Bỗng nhiên, Tổng Dịch vốn đang phóng nhanh chiếc xe liền phanh gấp một cái, khiến Đường Vi đập mũi vào cửa xe, đau đớn phát khóc. Trông cô lúc này thật thảm hại.

"Anh..."

Cô nước nỏ, cảm giác uất ức cực điểm. Rốt cuộc cô nợ gì Tổng Dịch, tại sao bao nhiêu năm rồi vẫn không thể buông tha cho nhau.

"Tiểu Vi..."

"Á...." Con đau ập tới, Đường Vi ôm đầu, tựa vào cửa xe, liên tục run rẩy, cánh môi trắng nhợt.

"Đường Vi, sao vậy? Tiểu Vi..."

Tổng Dịch hốt hoảng ôm cô, tháo dây an toàn để cô dựa vào mình. Đường Vi ôm đầu, đau đớn đến ngất đi. Trước lúc mất ý thức, Tổng Dịch đang phóng xe đến bệnh viện nghe cô thều thào.

"Tổng Dịch, tôi hận anh, hận anh..."

"Tiểu Vi..."

Hắn đau khổ, vuốt ve khuôn mặt xanh xao.

"Em quả nhiên là rất vô tình. Vô tình đến độ nhấn tâm khoét nơi trái tim tôi một lỗ, rồi bỏ mặc nó mãi cô độc không được lấp đầy...."

(Còn)

Lys: Vote cho Ly nào><

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Tôi hận anh, tôi hận anh... Tổng Dịch, tôi hận anh."

Đường Vi mơ thấy một giấc mộng, giấc mộng này là quá khứ đã chôn sâu trong kí ức cô.

"Anh xem bông hoa tường vi kia thật xinh đẹp."

"Xinh đẹp như Tiểu Vi vậy..."

Người con trai trước mắt giọng rất ấm áp, nhưng cô lại không thể nào nhìn rõ mặt anh ta.

"Tiểu Vi không có bạn, rất cô độc. Anh có thể mãi ở bên Tiểu Vi không?"

"Rất sẵn lòng, ma princesse!"

Xong tất cả khung cảnh vườn hoa ngọt ngào kia biến mất, hiện ra trước mắt Đường Vi là cảnh một vụ tai nạn, người con trai chừng 15 tuổi ôm lấy người phụ nữ bê bết máu, liên tục gào lớn.

"Mẹ, mẹ tỉnh lại đi. Mẹ, đừng bỏ con...."

Ngồi trong chiếc xe tông trúng người, là một người đàn ông và một cô bé xinh đẹp, đôi mắt mở to. Mà cô bé kia lại chính là Đường Vi. Tay chân cô kịch liệt run rẩy, lẽ nào cô đã quên mất gì đó. Người con trai kia có nét rất giống... Tổng Dịch, vậy là chính cô đã chứng kiến cha mình tông chết mẹ hắn...

Tại sao cô lại không nhớ được bất cứ thứ gì như vậy?

Đường Vi ngồi sụp xuống, nước mắt lăn dài. Cô hét lớn....

"A....."

Đôi mắt xinh đẹp mở ra, trong đó còn có chút hốt hoảng. Tổng Dịch vừa mua đồ về, thấy có tiếng hét liền chạy vào, lập tức thấy Đường Vi gào khóc, hô hấp rối loạn.

"Tiểu Vi sao vậy? Em gặp ác mộng hả?"

Hắn ôm chặt Đường Vi, bàn tay to lớn dịu dàng xoa lưng cô. Đã mấy năm rồi hắn không ôm Đường Vi như vậy, Tổng Dịch tham lam hôn lên khóe mắt,

rồi xuống cánh môi phẩn hồng.

"Úm..." Tay nhỏ của Đường Vi đẩy đẩy ngực hấn, ý chỉ cô khó thở.

Tổng Dịch không ép, liền buông tha cho đôi môi kia.

"Có mệt không, tôi đi gọi bác sĩ."

Hắn toan đứng dậy, mới đi được vài bước, một bàn tay nhỏ nhắn đã kéo áo hắn. Đường Vi ngược lên, khuôn mặt ửng hồng...

"Đừng đi, tôi sợ lắm..."

Hiếm khi hắn thấy Tiểu Vi ngoan ngoan lại mềm yếu như vậy, nhân cơ hội này ngồi xuống ôm cô một chút.

"Đường Vi, tôi thật sự rất nhớ em."

Hắn cúi đầu xoa xoa lên mái tóc người đang ngồi trong lòng hắn.

Đường Vi vẫn im lặng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào cửa sổ. Rốt cuộc tại sao cô lại cảm thấy có lỗi với hắn như vậy?

[.....]

"Chị Tiểu Vi, chị có làm sao không?"

"Đường Vi..."

Hai người một nam một nữ, một cao lớn một thấp bé, lao đến mở cửa phòng bệnh, không hện mà hét lớn.

"Úm..."

Tiểu Vi không thèm mở mắt, dụi đầu vào ngực người đang nằm cạnh mình. Tiếp tục ngủ, lâu lắm rồi cô mới có thể ngủ ngon giấc, dù không muốn thừa nhận nhưng ở bên Tổng Dịch, cô luôn có cảm giác an toàn.

Sở Nguyên nhìn đôi nam nữ đang ôm ôm ấp ấp nhau ngủ trên giường bệnh thì tức giận, anh ta kéo Tổng Dịch.

"Tên khốn này, anh dám lợi dụng lúc Đường Vi bệnh mà làm điều xấu..."

Lúc này Tổng Dịch mới lười biếng mở mắt, hắn liếc Sở Nguyên xong lại nhìn cô nhóc lạ mặt ngơ ngác trước cửa phòng bệnh. Hắn ngồi dậy, vỗ vỗ lưng cho Đường Vi, xong khàn khàn nói.

"Đừng làm ồn, cô ấy mới ngủ được một chút."

[.....]

Ba người, ba chiếc ghế, cùng nhau đối chất. Không khí ban đầu có vẻ quái dị, Hoa Ly thấy khí thế dọa người của hai nam nhân, liền mở miệng trước.

"Tôi tên là Hoa Ly, là em gái thân thiết của chị Tiểu Vi. Anh là..."

Hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Tổng Dịch."

"Cái gì? Tổng Dịch, anh là doanh nhân nổi tiếng..."

"Đúng."

"Thật sao? Trời ơi, sao chị Tiểu Vi lại có phúc lớn như vậy?"

Sở Nguyên trừng mắt, anh cốc đầu Hoa Ly, hừ nhẹ.

"Em thôi bày ra cái vẻ mặt ngưỡng mộ đấy đi, hắn cũng có gì đâu chứ?"

Hoa Ly nhìn Sở Nguyên chu môi: "Người ta là doanh nhân nổi tiếng lắm đó, vừa giàu lại vừa đẹp trai..."

Tổng Dịch ở bên cạnh nhếch mép, Sở Nguyên thì đúng là giận điên rồi, anh ta véo tai Hoa Ly.

"Nhóc con, em theo phe ai hả?"

Hoa Ly bị đau, khuôn mặt nhăn lại, lập tức xoa xoa tay.

"Phe anh, phe anh..."

"Hừ..."

Hoa Ly thấy tình thế lại vô cùng không ổn. Một bên là Sở đại ca yêu nghiệt đang tức giận, một bên là tổng tài đẹp trai lạnh lùng thấu xương.

"Hihi, vậy hai anh người nào mới là..."

Lập tức nghe cả hai đồng thanh.

"Tôi là chồng Tiểu Vi."

"Anh là bạn trai Đường Vi."

Trả lời xong, lại thấy hai người kia trừng mắt nhìn nhau, như muốn bắn đạn.

Hoa Ly: "....."

"Ồn ào quá, sao mọi người lại ở đây."

Đường Vi bị tiếng ồn làm tỉnh giấc, cô ngó đầu ra lại thấy mặt Hoa Ly vô cùng ảo não, còn hai tên kia thì lạnh lùng nhìn nhau.

"Tiểu Vi, em có sao không? Còn mệt không?" Tống Dịch là người đứng dậy trước, hần dụi dằm đưa tay sờ trán cô, ân cần hỏi.

Ngay sau đó, Sở Nguyên cũng không thua kém, đứng dậy hôn tay Đường Vi.

"Vi Vi, em có mệt lắm không? Anh rất lo."

Đường Vi theo bản năng rút tay lại, tránh xa hai tên đàn ông kia ra. Cô véo má Hoa Ly.

"Tiểu Ly, tiền của xưởng em lo liệu đằng hoàng chưa?"

Hoa Ly bĩu môi: "Còn của anh Sở chưa trả, anh ấy bảo quyết tiền."

Sở Nguyên đen mặt, thể diện của anh đi tong trong chớp mắt. Tống Dịch bên cạnh cũng phì cười. Đường Vi là một trong những kẻ giàu có nhất nước Pháp, mà lại đi quyết tiền....

"Hoa Ly, em chết chắc rồi." Sở Nguyên lạnh lùng nói, lại nhìn Đường Vi nhíu mày, anh ta liền cười.

"Tiểu Vi, anh lập tức chuyển khoản bây giờ. Lập tức chuyển cho em..."

"Ai là người nhà bệnh nhân Đường Vi ạ?" Một vị bác sĩ lớn tuổi cắt ngang cuộc trò chuyện.

Cả 2 người đồng thanh hô lên: "Tôi"

Bác sĩ nhìn bọn họ, lại quay sang nhìn cô gái kia.

"Cô Đường nên nghỉ ngơi thật tốt, việc cô thường xuyên bị đau đầu là do vụ tai nạn xe được ghi lại trong hồ sơ của cô. Có một cục máu đã chèn lên dây thần kinh trong não..."

Tống Dịch nhìn Đường Vi bình thản như đã biết, hần trái tim đau xót, mấp máy hỏi.

"Vậy có ảnh hưởng gì đến tính mạng không?"

"Tạm thời chưa thể kết luận, nhưng tốt nhất cho bệnh nhân nghỉ ngơi, tránh kích thích gây đau đầu..."

Thấy họ nghiêm túc gật đầu, vị bác sĩ nói tiếp.

"Người nhà có thể đưa bệnh nhân về được rồi!"

[.....]

Sở Nguyên có điều tra qua về vụ tai nạn, anh ta lặng thinh, xong chậm rãi nhìn Tống Dịch. Hoa Ly có lẽ cũng biết Đường Vi từng bị tai nạn rất nặng nhưng không rõ sự tình bên trong, cô nhóc ân cần thu xếp đồ đạc.

"Chị Vi, giờ chị muốn về đâu?"

Hai giọng nổ đồng thời vang lên.

"Về biệt thự của anh, nơi đó rất tiện nghi, lại có vườn hoa thư thái thích hợp dưỡng bệnh..."

"Về chỗ của tôi, chỉ có ở bên tôi em mới an toàn, ngủ ngon giấc có đúng không?"

Đường Vi nhìn hai người đang diễn trò mời mọc, cô kéo tay Hoa Ly.

"Chúng ta về nhà gần xưởng rượu thôi..."

"Vâng!"

"....." Tội nghiệp hai kẻ bị phũ.

(Còn)

Lys: vote nào vote nào><

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Tiểu Vi, tại sao em nở làm như vậy với trái tim bé bỏng của anh."

Hoa Ly vừa chạy theo Đường Vi, vừa cười hì hì nói.

"Nhóc con, em đừng trêu chị."

Hoa Ly ngoái lại nhìn hai nam nhân đứng như trời trồng, càng khoái trá hơn.

"A, chị Tiểu Vi. Đợi em với..."

[.....]

Tổng lão phu nhân đang ngồi uống trà ngoài vườn, thì điện thoại đổ chuông.

"Phu nhân, thiếu gia hôm nay tự dưng bị làm sao í..."

Tổng lão phu nhân thờ dài. Thằng cháu trai bà vài tháng trước lại nổi hứng sang trụ sở công ty ở Pháp quản lý, bỏ lại bà già này ở trong ngôi biệt thự lớn thật buồn tẻ.

"Tiểu Dịch làm sao?"

Thư kí Lê bên đầu dây bên kia phụt cười ha hả, không quản phép tắc. Anh ta nhìn khuôn mặt lạnh như tảng tượng kia, lại nhớ tới hai chữ "tiểu Dịch" Tổng lão phu nhân vừa gọi, thật là không hợp nha. Anh ta cố nín cười, khẽ nói.

"Cháu xin lỗi, nhưng mà hôm nay thiếu gia bỗng vui vẻ hơn hờ đến lạ. Thi thoảng cháu thấy cậu ấy còn cười một mình nữa...."

Tổng lão phu nhân hết hoảng: "Thôi chết, có phải nó bị bệnh thần kinh rồi không? Cháu phải đưa nó đi khám ngay đi nhá. Để ta gọi bác sĩ Hạ..."

Bác sĩ Hạ là bạn thân của thư kí Lê và Tổng Dịch, anh ta là con trai của một nhà đầu tư bất động sản lớn. Nhưng lại nhất quyết không chịu thừa kế sản nghiệp, học y rồi làm bác sĩ ăn bám Tổng gia.

Cuộc điện thoại vừa kết thúc, Lê Vũ đã thấy Hạ Cận Sở đem đồ nghề chạy vào, khuôn mặt có vẻ hết hoảng.

"Tổng Dịch, nghe nói cậu bị thần kinh hả? Sắp phát khùng rồi hả, như vậy thì ai trả tiền lương cho tôi đây, cậu còn thiếu nợ tôi 3 tháng lương đó...."

Lê Vũ nhìn khuôn mặt điển trai của Tổng Dịch đen lại. Hắn lườm thư kí Lê.

"Ai nói tôi mắc bệnh thần kinh hả? Thư kí Lê...."

Thư kí Lê vồ vằng xua tay, lắc lắc đầu: "Không phải tôi, không phải tôi... Tại tôi thấy cả ngày này cậu cứ cười một mình suốt."

"Hạ Cận Sở, còn cậu đến đây làm gì..."

"Tổng lão phu nhân gọi tôi đến, xem... cậu có điên không?"

Hai nam nhân có tội đứng lui vào một góc, Tổng Dịch từ từ đứng dậy, ánh mắt nổi lửa, xong lại trầm trầm nói.

"Cô ấy trở về rồi!"

"Cái gì?" Hai nam nhân đồng thanh hét lên.

Thư kí Lê lấp bắp: "Tiểu Vi về rồi?"

"Cậu gặp Đường Vi rồi?"

Mặt hai kẻ kia vốn đang sợ hãi liền vui vẻ cười lớn, họ nhìn nhau nháy mắt xong vỗ tay.

"Chúc mừng cậu..."

"Chúng mừng, chúc mừng tìm được em dâu."

Tổng Dịch nhìn bộ dáng ngớ ngẩn của hai tên kia, lừ mắt nhếch mép.

"Hai cậu không thoát được tội đâu! Thư kí Lê cậu đến hoang đảo phía Nam hái cho tôi vài quả dưa nhĩ?"

Lê Vũ mặt trắng bệch, vội vã rút điện thoại gọi cho Tổng lão phu nhân.

"Bà ơi cứu cháu..."

Nhưng đáp lại anh ta chỉ có tiếng "tút tut"....

"Còn cậu thì sao, cậu thích gì hà bác sĩ Hạ. Hay là cùng đi với tiểu Lê..."

Hạ Cận Sở tái mét, anh ta đến hoang đảo hái dưa chỉ có nước hóng tay, mà bác sĩ đôi tay là quan trọng nhất. Bác sĩ Hạ run run.

"Tôi nguyện ý làm không công cho Tổng gia 1 năm Huhu..."

Tổng Dịch nhếch mép: "Tôi chấp thuận!"

"Cạch" cánh cửa phòng đóng lại. Hai nam nhân tiu ngưu khoác vai nhau. Thảm cảm thán Tổng Dịch là ma quỷ không tính người.

[.....]

Trong khi đó, tại một căn phòng tối, Sở Nguyên đang nhâm nhi ly rượu mà Đường Vi làm. Anh nghiện chết loại rượu này mất thôi, nghiện như Đường Vi vậy.

Dù trong lòng có chút lo lắng về Tổng Dịch, nhưng chỉ cần nghĩ đến Đường Vi cũng đủ làm anh ta cao hứng.

"Thư kí Mộc, cô và Lê Vũ dạo này thế nào?"

Mộc Dao vừa mở cửa vào, toan đem hồ sơ và tài liệu vào cho Sở Nguyên, liền bị anh hỏi.

"Nghe đồn đâu, Tổng thị tổng anh ta đi hoang đảo rồi..."

Sở Nguyên nhướng mày nhìn vẻ mặt bình thản của Mộc Dao, anh cười.

"Cô không lo lắng cho cậu ta à?"

Lại thấy Mộc Dao nhàn nhàn trả lời: "Lo thì có lo, nhưng mà quân tử trả thù 10 năm chưa muộn. Động đến chồng tương lai của tôi, Tổng thị còn chưa xin phép..."

Ý cười trên ánh mắt Sở Nguyên càng lớn, anh ta vỗ vỗ tay.

"Được lắm, thế mới xứng là thư kí của tôi."

Cô không buồn chú ý đến lão đại, đặt hồ sơ lên bàn, rồi cứ vậy ra khỏi phòng.

[.....]

Đường Vi ngủ quên trên một chiếc ghế lớn, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp.

Cô tựa như một nàng công chúa đang say giấc nồng. Tổng Dịch được Hoa Ly khẽ dẫn vào, nhóc Tiểu Ly cũng giữ ý khép cửa ra ngoài.

Cô nhóc dù rất thích Sở đại ca, nhưng suốt mấy năm qua, cô biết chị Tiểu Vi vẫn chưa buông bỏ được nam nhân tên Tổng Dịch kia.

"Tiểu Vi..."

Hắn nhẹ nhàng vuốt vài lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ.

"Tôi thật sự yêu em, rất yêu em."

Tổng Dịch kim không được, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại kia.

"Ừ..."

Đường Vi không biết từ bao giờ đôi mắt đã hé mở, cô trợn trừng đẩy Tổng Dịch ra, khuôn mặt đỏ bừng ngồi dậy.

"Anh nói cái gì?"

Thực chất giấc ngủ của Đường Vi không sâu, nên ngay khi Hoa Ly khép cửa lại, cô đã tỉnh. Lời nói của hắn, Đường Vi nghe không xót một chữ. Hắn nói hắn yêu cô?

"Tôi..."

"Anh nói lại đi." Thấy hắn ấp úng, Đường Vi nhú mày.

"Tôi nói... Tôi yêu em." Tổng Dịch mỉm cười, chạm tay lên khuôn mặt tinh xảo kia.

"Anh không thấy nói những lời này là quá muộn à? Anh nghĩ tôi sẽ tha thứ cho anh sao?"

Hắn nhìn Đường Vi tức giận, tay xiết lại, lắc đầu, khàn khàn nói:

"Không, tôi không cầu xin em tha thứ.... Em tiếp tục hận tôi cũng được, chỉ xin em cho phép tôi yêu em."

"Tôi không cho phép." Đường Vi kích động gào lên, tại sao lời yêu thương cô mong chờ mười mấy năm, giờ được thốt ra lại khiến cô đau đớn khôn nguôi

"Đường Vi..."

Tiểu Vi cười tự giễu: "Trước đây tôi coi anh là chú, tôi yêu anh, nhưng bây giờ anh không đủ tư cách đứng trước mặt tôi."

"Tôi thật lòng xin lỗi em, tiểu Vi tôi sai rồi..."

Đường Vi gục xuống khóc nức nở, hắn luống không biết làm gì.

Bỗng cánh cửa bật mở, Hoa Ly chạy vào, hét lớn.

"Không xong rồi chị Vi, mẹ Hà ở cô nhi viện lâm bệnh rất nặng, bà ấy bảo muốn nói cho chị điều rất quan trọng, chị mau bay về..."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Mẹ Hà, người..."

Đường Vi vội vã chạy vào phòng, cô vẫn còn mặc bộ quần áo hôm qua, đầu tóc có chút rối bù, vừa nghe tin cô liền bay thẳng về nước.

Mẹ Hà là người nuôi nấng Đường Vi từ bé. Dù không đứt ruột đẻ ra cô nhưng bà luôn chăm sóc và quan tâm cô như con ruột.

"Tiểu Vi..."

Người phụ nữ đứng tuổi yếu ớt khẽ gọi, bà nâng bàn tay chỉ chút vết kim truyền nước, vẫy Đường Vi.

"Mẹ, mẹ làm sao thế này?"

"Tiểu Vi xấu xa, đã mấy năm rồi con mới về thăm mẹ?" Mẹ Hà nhìn cô ánh mắt vừa mừng rỡ, vừa đau lòng.

"Mẹ..." Đường Vi nhìn bà gầy yếu mà đau lòng, đôi mắt ửng đỏ.

"Lại đây, mẹ muốn nói với con một chuyện. Khục...khục."

Đường Vi đỡ mẹ Hà ngồi dậy, xoa xoa lưng cho bà. Xong nghẹn ngào.

"Mẹ, hay là để khi khác. Mẹ nên nghỉ ngơi."

Mẹ Hà lắc đầu, không biết từ bao giờ một giọt nước mắt đã lăn xuống gò má xanh xao của bà.

"Không được, hiện giờ mẹ liền nói, mẹ đã hứa với cha ruột con rồi. Giờ không nói, chỉ sợ sau này...."

Đường Vi trầm mặc nhìn bà, ánh mắt bi thương đến cực điểm. Đối với cô bây giờ, có còn thứ gì quan trọng hơn sức khỏe của Mẹ Hà đâu chứ?

"Mẹ..."

Đường Vi biết bà định nói gì, liền ngắt lời. Cô ngồi xuống bên cạnh giường, xoa xoa bàn tay lạnh của bà, khẽ nói: "Mẹ kể đi..."

Mẹ Hà nhìn cô, thở dài một tiếng. Lời nói có chút nhỏ, mà lại chứa đựng biết bao tâm trạng.

"Mẹ con là con gái của một gia tộc lớn, người ngoài nhìn vào vốn tưởng là có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, nhưng thực chất, mẹ con và cha con kết hôn vì lợi ích gia tộc...."

"Cha con là bề ngoài là một kẻ vô tình, nhưng sâu bên trong ông thực ra đã yêu mẹ con. Đường Hải cha con cùng Tống thị có mối giao tình, bởi vì cha của người đứng đầu Tống thị hiện giờ, là bạn chí cốt cha con...."

"Cạch." Cánh cửa phòng bệnh bật mở, Tống Dịch với khuôn mặt lạnh căm bước vào, hấn nhú mày.

"Không thể nào, sao cha tôi và lão già đó lại là bạn thân cơ chứ..."

Mẹ Hà nhìn nam nhân trước mặt, tròn tròn mắt, run rẩy kinh ngạc chỉ tay về phía hấn.

"Cậu là.... cậu là Tống... Tống Dịch phải không? Là cậu sao năm đó nhận nuôi Đường Vi, người phụ nữ đó là Tống lão phu nhân phải không?"

Mẹ Hà không biết cũng đúng, hôm Đường Vi được nhận nuôi, vì có việc gấp nên giao cô nhi viện lại cho người khác quản lý. Về đến nơi, chỉ biết là Đường Vi để lại cho mình một lá thư, cô bé đã được nhận nuôi.

Đường Vi lo lắng nhìn mẹ Hà thở hắt hắt vì kinh ngạc, xoa xoa tay bà. Cô trừng hấn.

"Anh theo tôi làm gì? Tại sao lại theo tôi?"

Tống Dịch nhìn Đường Vi tức giận, khuôn mặt có chút bất đắc dĩ, hấn lặng thinh.

Mẹ Hà bình tĩnh lại, nhìn bầu không khí chút ám muội này, lại nhận ra sâu trong mắt tiểu tử họ Tống kia nhìn Tiểu Vi chỉ có yêu thương. Bà háng giọng.

"Hai đứa rốt cuộc là loại quan hệ gì?"

Đường Vi cắn môi, lại nghe Tống Dịch thản nhiên.

"Cô ấy là vợ cũ của tôi..."

Mẹ Hà bất ngờ, cúi xuống khẽ nói.

"Quả thật là ý trời, hai đứa là sự sắp đặt của số mệnh..."

"Mẹ...."

"Ý bà là..."

Mẹ Hà thở dài, bà nhìn Tống Dịch, xoa xoa mái tóc Đường Vi.

"Trước kia cha hai đứa là bạn thân, cùng theo đuổi một cô gái xinh đẹp, người đó không ai khác là mẹ Tống Dịch. Nhưng thật trớ trêu thay, cha Tiểu Vi

phải cưới người con gái khác, liền nhường lại người con gái mình yêu thương cho bạn chí cốt..."

Tổng Dịch thoáng chút kinh ngạc. Không thể nào, lão già đó sao có thể yêu mẹ hắn. Đường Vi lúc này trầm mặc, không nhìn ra được cảm xúc trào dâng trong lòng.

"Dần dà, Đường Hải cũng không ngờ lại yêu cô tiểu thư kia, họ có với nhau một đứa con gái. Giao tình giữa cha hai đứa vẫn luôn tốt đẹp... Nhưng không lâu sau đó, có một thế lực đã hại Đường gia "táng gia bại sản", mẹ Đường Vi uống thuốc tự vẫn, dù đau lòng nhưng Đường Hải vẫn phải dẫn Tiểu Vi chạy trốn..."

Nói đến đây, Đường Vi rơi nước mắt. Cô cúi gằm cắn chặt môi, tại sao lại bị kịch như vậy?

Mẹ Hà ôm ngực, đau đớn kể tiếp:

"Không ngờ bọn chúng tàn ác tới độ, hãm hại Đường Hải, khiến xe của ông có vấn đề lao thẳng vào Tổng Dịch và mẹ Tổng đang đứng trước cửa công ti của cha Tổng Dịch, mà lúc đó trên xe, Đường Vi chứng kiến tất cả, con bé vì sốc tâm lý mà quên hết toàn bộ kí ức trước năm 5 tuổi..."

Lúc này cảm xúc đã không kìm nén, Mẹ Hà mắt đỏ hoe, ôm lấy Đường Vi đang khóc nức nở. Khuôn mặt Tổng Dịch trắng bệch, hóa ra từ trước đến giờ hắn hận Đường Vi là sai ư?

Mẹ Hà nắc lên khẽ nói:

"Tổng Dịch, cậu năm đó dù đầu chảy đầy máu vẫn có ôm lấy xác mẹ, không chịu phẫu thuật... Kết quả mất đi một phần kí ức. Đường Vi, Tổng Dịch cả hai đứa cùng quên đi đoạn thời gian đau khổ đó, bắt đầu lại, không ngờ ông trời vốn đã định sẵn, hai đứa lại yêu nhau..."

"Sau này, vì quá đau khổ do tội lỗi của mình. Đường Hải đã gửi lại Tiểu Vi cho tôi, cản dạn và bỏ đi biệt tăm mấy năm. Không ngờ về sau ông ấy lao xe xuống vực quyền sinh không rõ là cố ý hay bị hại..."

"Nhưng Đường Hải, ông ấy như lòng trước sự việc. Còn gửi cho con lời nhắn." Sau này gặp được Tổng Dịch, xin con ở bên cậu ta, cha tin cậu ta sẽ bảo vệ con."

"Cha, con gái sai rồi. Con gái không nên hận cha..."

Tổng Dịch đau đớn đến không thở được, hắn chạy đến ôm chặt lấy Đường Vi như sợ mất cô. Đường Vi cũng không phản kháng, lúc này cô cần hơi ấm, cần sự an toàn mà hắn có.

Mẹ Hà mỉm cười mãn nguyện, giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhăn nheo. Đường Hải, ông bạn tốt, lời mà ông nhờ tôi chuyển lại, tôi hoàn thành rồi. Mẹ Hà nhớ lại đêm mưa hôm ấy, khi mà Đường Hải trao Tiểu Vi cho bà, ông có nói.

"Tranh giành quyền lực gia tộc, tình bạn, tình yêu dần trở thành gánh nặng. Giữa vòng xoáy của sự đau khổ ấy, tôi đã hai lần mất đi người tôi yêu thương. Chỉ mong sau này, khi gặp được chân ái của đời mình, con bé Tiểu Vi sẽ gạt bỏ tất cả oán thù, cùng kẻ đó hưởng một đời bình an."

Chân ái của Đường Vi là người nào?

Trái tim cô có lẽ vốn đã rõ biết!

[.....]

Trong một căn phòng tối, một nam nhân cười quý dī, tay anh ta cầm một khẩu súng, phía dưới sàn là một cô gái bê bết máu.

Chỉ một lát sau, khuôn mặt anh ta nhăn nhó, đau đớn. Anh ta hét lên.

"Mày không được chiếm cơ thể của tao... Mau biến đi."

Lại một giọng khàn khàn cất lời.

"Tao với mày cùng ngụ trong một cơ thể, lại cùng yêu Tiểu Vi. Chỉ là mày yêu theo cách của mày, tao yêu theo cách của tao mà thôi..."

"Mây... mày yêu cô ấy, tại sao lại hủy hoại cô ấy, thẳng điên."

Giọng trầm trầm quý quái kia lại cười lớn.

"Lần tiem mà tủy đó chỉ là một chút nhẹ thôi. Là sự trừng phạt vì cô ấy dám bỏ rơi tao...."

"Mẹ kiếp, mày điên rồi!"

Giọng nói vốn bình thường giờ nhỏ dần, khuôn mặt nam nhân vặn vẹo khủng khiếp. Anh ta ôm đầu thét một tiếng rồi ngã xuống.

Chỉ vài phút sau, nam nhân đó lại đứng dậy. Đôi mắt lạnh lẽo đến kinh người, nụ cười nửa miệng.

"Sở Nguyên, mày nghĩ mày đầu lại tao ư? Cơ thể này là của tao, Đường Vi cũng là của tao. Haha... mà tao cũng cần có một cái tên để phân biệt với mày chứ nhỉ người anh em..."

Anh ta vỗ vỗ vào ngực, khuôn mặt yêu nghiệt dị thường.

"Ha, cứ gọi tao là Sở Thiên đi..."

(Còn)

Wattpad: dieuly_5705

Vote cho Ly nào<3

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nợ em một đời (13)

"Mẹ, rốt cuộc kẻ nào đã hãm hại cha con và mẹ Tổng Dịch..."

Đường Vi cắn môi nhìn bà, tuy đã ngừng khóc nhưng mắt vẫn còn có chút sưng đỏ. Tổng Dịch nhẹ nhàng ôm lấy vai Đường Vi an ủi.

Bà thở dài, đôi tay run rẩy mở ngăn kéo tủ, lấy ra một tập tài liệu đã cũ. Mẹ Hà đưa cho Đường Vi, khẽ nói.

"Đây là một số tài liệu, mẹ tình cờ có được. Tuy không có bằng chứng cụ thể, nhưng có thể kết luận chính kẻ đó đã nhúng tay vào mọi việc..."

Đường Vi lật giờ tài liệu, đau lòng nhìn chăm chăm vào tấm ảnh của một người đàn ông. Ông ta ta mặc một bộ vest đắt tiền, khuôn mặt có vẻ phúc hậu, mái tóc màu vàng nhạt đặc trưng.

Tổng Dịch nhìn kĩ bức ảnh, nghiêng răng nói ra một cái tên.

"Sở Nghiêm..."

[.....]

"Lão đại, anh gọi tôi có việc gì?"

Mộc Dao một thân đen tuyền, không hề gõ cửa, cứ thế ngang nhiên bước vào. Ngay từ lúc nhận điện thoại từ Sở Nguyên, cô đã thấy có gì khác lạ.

Không khí trong phòng làm việc yêu thích của anh ta thay đổi một chút, không còn mùi rượu vang và cảm giác lạnh lẽo. Thay vào đó là mùi gỗ đàn hương cho người ta cảm giác ấm áp, nhưng quái dị vô cùng.

"Thư kí Mộc, tôi là ai?"

Mộc Dao cung kính cười." Anh họ Sở, đang ngồi vào ghế lão đại của chúng tôi."

Nam nhân kia xoay người, đôi mắt màu nâu cà phê thâm thúy, anh ta nhếch môi:

"Mộc Dao, cô vốn rất thông minh, hẳn là đã nhận ra tôi không phải Sở lão đại kính yêu của cô rồi!"

Thư kí Mộc vẻ mặt đã có chút biến hóa, quả nhiên là kẻ đó quay trở lại rồi. Cô nhàn nhạt cất tiếng.

"Tôi đương nhiên là nhận ra, anh Sở, tôi có việc cần gặp lão đại. Có thể gọi anh ấy ra đây không?"

Gương mặt Sở Thiên càng đậm ý cười, xong anh ta trầm mặc.

"Không thể, kể từ lúc tôi chiếm được thân thể này. Cậu ta đã biến mất rồi. Từ giờ tôi là lão đại của cô, gọi là Sở Thiên."

Mộc Dao nắm chặt tay. Tên điên này mà dám làm lão đại của cô sao?

"Được thôi, Sở Thiên lão đại."

Sở Thiên đắc ý cười yêu nghiệt, anh ta ngồi vắt vẻo trên ghế.

"Tốt, tôi thích những người thông minh. Giờ sắp xếp cho tôi gặp Đường Vi yêu dấu của tôi nào....."

Mộc Dao lạnh nhạt gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng. Chết tiệt, kể từ cách đây 5 năm, rõ ràng lão đại đã khống chế kẻ đó, tuyệt nhiên không phát bệnh.

Tại sao lại như vậy chứ, hay là kẻ đó ở bên trong đã đánh hơi được Đường tiểu thư. Mộc Dao nhắc điện thoại, bấm một vài dòng số.

"Hôn phu thân yêu, tôi muốn gặp anh, có chuyện gấp. Gọi cả Hạ thiếu đi."

[.....]

"Sở Nghiêm...."

Đường Vi nhỏ giọng nhắc lại cái tên này trong đầu, họ Sở sao?

Mẹ Hà ngạc nhiên, bà nhìn Tổng Dịch.

"Cậu biết ông ta sao?"

"Có biết, ông ta là người quen của bà nội tôi - tức Tổng lão phu nhân..."

Tổng Dịch nghi hoặc, nhận ra điều gì đó. Hấn và Đường Vi đồng thời nhìn nhau. Cô cất tiếng trước.

"Sở Nguyên.....!!!"

Mẹ Hà không rõ Sở Nguyên là ai, nên chỉ nói.

"Người tên Sở Nghiêm này ông ta là một kẻ lòng lang dạ sói. Ngoài mặt là một doanh nhân thường xuyên làm từ thiện. Nhưng thực chất những đồng tiền ông ta kiếm ra chủ yếu là thu nhập bất chính và thế giới ngầm..."

Sau một hồi nói chuyện, mẹ Hà cần được nghỉ ngơi theo chỉ định của bác sĩ, nên bà giao cho Tổng Dịch đưa Đường Vi về.

Hấn mở cửa xe cho cô, từ khi bước ra khỏi phòng bệnh, cả hai người chưa nói với nhau câu nào.

"Tiểu Vi..."

"Tổng Dịch..."

"Đường Vi, có thể cho tôi một cơ hội được không? Chúng ta..."

Ánh mắt hai người giao nhau, cô thờ dãi, khẽ nói.

"Em cũng không biết phải làm sao nữa, hiện tại thực sự rất rối. Tổng Dịch..."

Cô nhìn về phía trước màn đêm tối tăm, gục đầu vào cửa kính xe, thì thầm

"Nói không còn tình cảm với anh thì là nói dối, nhưng em thực sự chưa đủ dũng khí để quay lại. Có quá nhiều thứ xảy ra rồi..."

Đúng! Đã có quá nhiều chuyện xảy ra rồi.

Tổng Dịch ôn nhu nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng giờ quá đổi dịu dàng. Hấn nhẹ nhàng xoa đầu Đường Vi...

"Nếu không thể quay lại, vậy chúng ta cùng bước tiếp, cùng đối mặt mọi thứ."

Hứa với tôi, cho đến khi tất cả trở lại vị trí vốn có, hãy ở bên tôi..."

Đường Vi nhìn rõ nhu tình trong mắt hấn, từ lúc nào vài giọt nước mắt nóng hổi lại rơi trên khuôn mặt nhỏ. Tổng Dịch có chút hoảng hốt, hấn vội vàng lau nước mắt cho cô, khẽ nói.

"Em đừng khóc, tôi cũng đã 34 tuổi rồi, sắp trở thành một lão già rồi, không biết đồ trẻ con đâu...."

Đường Vi:"....."

Wattpad: dieuly_5705

Chương 14

Nợ em một đời (14)

"Em đừng khóc, tôi cũng đã 34 tuổi rồi, sắp trở thành một lão già rồi, không biết đồ trẻ con đâu...."

Sau câu nói thiếu tính nghiêm túc này của Tống Dịch, Tiểu Vi đang nức nở cũng phải phì cười.

"Chú...."

"Nhóc con vừa cười vừa khóc trong thật xấu.."

Đường Vi nhìn qua cửa kính xe, lại bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng. Xấu cái gì mà xấu chứ? Cô hậm hực gạt nước mắt, lườm Tống Dịch.

"Anh lái xe đi...."

Hắn đưa Đường Vi về khách sạn cũng đã là nửa đêm. Không biết từ lúc nào Đường Vi đã thiếp đi. Hắn nhú mày mở cửa xe sang bên ghế phụ ôm Đường Vi ra ngoài.

"Ngài để tôi cất xe và đem đồ lên phòng. Phòng ngài là?"

"307"

Nói xong hắn ôm Đường Vi vào khách sạn.

[.....]

Tờ mờ sáng hôm sau, khi ánh sáng chan hòa của buổi sớm rơi vào phòng. Trên giường, một đôi nam nữ vẫn đang ngủ say. Trong lòng ngực nam nhân, là một cô gái nhỏ nhắn, đôi lông mi dài tựa như nàng công chúa nhỏ.

"Cốc cốc"

Hai tiếng đập cửa vang lên cùng tiếng phục vụ.

"Thiếu gia, tôi mang đồ ăn sáng lên.."

Đường Vi bị tiếng động làm tỉnh giấc, miệng nhỏ "um um" khó chịu, mở mắt.

"Ai vậy?"

Giọng nói mềm mại có chút ngái ngủ thắc mắc, giọng nam nhân trầm ấm vang lên.

"Ngoan, ngủ tiếp đi."

Đường Vi vẫn mơ mơ màng màng không biết chuyện gì xảy ra, cứ vậy nằm lên cánh tay rắn chắc ngủ tiếp. Được một lúc, nhận ra điều gì đó, cô thất thanh.

"Cái gì?"

Khuôn mặt quen thuộc đang nở nụ cười tươi rói, Tống Dịch ôm chặt cô vào lòng.

"Anh... Tại sao....Tại sao anh lại ở đây?"

Đường Vi gần lên từng tiếng, tay nhỏ đẩy đẩy hắn.

"Hôm qua em đồng ý ở bên tôi, về đến khách sạn còn một mực ôm tôi không buông...."

".... Nhưng mà ở bên không có nghĩa như vậy?"

"Ở bên theo nghĩa của tôi là em làm người phụ nữ của tôi, hôm qua em đồng ý rồi, đừng có cãi...."

Hắn ôn nhu hôn lên trán Đường Vi, thấy cô hậm hực cái không lại, liền xoa xoa lưng cho Tiểu Vi bớt giận.

"Anh là đồ ép người. Em phản đối...."

Đường Vi nghĩ lại cảnh ôm hôn tối qua, còn chẳng nhớ có xảy ra chuyện gì không. Mặt đỏ bừng bừng, tức giận nói.

"Bảo bối, nói là phải giữ lời. Anh già rồi, tai lảng không nghe được mấy lời phản đối của em đâu...."

"....." Tên khốn, không nghe được còn biết đấy là lời phản đối à?

[.....]

Tổng Dịch phải giải quyết một số công việc trong nước, Đường Vi liền trốn ra ngoài khách sạn.

Đạo trên đường phố quen thuộc, có chút gì đóa nhưng nhớ. Đường Vi rẽ vào một tiệm bánh và một cửa hàng hoa, định mang đến viện cho mẹ Hà.

"Xem nào...."

Đường Vi đang kiểm đồ, bất chợt có gì đó rất lạ. Cô quay đầu. Không có ai cả....

"Ai vậy? Kê nào..."

Thực giác là không sai, nhất định có kẻ đang bám theo cô. Con phố này là đường đi tắt qua bệnh viện, quá vắng người, không thể kêu cứu được.

Đường Vi rút điện thoại, bình tĩnh nhấn số Tổng Dịch. Không nghe máy.... Cô nhấn tin cầu cứu, rồi theo bản năng chạy về phía trước.

"Cứu tôi...."

Tiếng bước chân chạy theo cô càng mạnh, quay lại một nam nhân bịt mặt đang cố bắt lấy cô.

"Cứu...."

Đường Vi hôm nay lại đi đôi giày khá chật, con đau từ chân và cảm giác sợ hãi khiến cô muốn khóc.

"Rầm"

Đột nhiên Tiểu Vi vấp phải vật gì đó rất cứng, chân bị trật, khiến cả thân hình cô đổ nhào về phía trước. Đường Vi gắng gượng chân chầy máu, đứng dậy.

Nam nhân bịt mắt chạy đến, không nhanh không chậm đỡ cô. Xong liền bế Đường Vi lên chiếc xe gần đó. Con đau đớn khiến cô chỉ có thể giãy giụa nhẹ.

"Thả ra, bỏ tôi ra."

Nam nhân kia vẫn không cất lời. Cửa xe mở ra, khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc.

"Sở.... Nguyên, anh...."

Chưa nói hết câu, sau gáy truyền lên cảm giác đau đớn, trước mắt Đường Vi chỉ còn lại một màu tối đen.

[.....]

"Ừm...."

Ánh đèn chói rọi làm Đường Vi mở mắt, phía sau gáy truyền ra cảm giác đau đớn. Phía vết thương dưới chân, có thể cảm nhận được là có một dòng nước mắt.

"A.... đau."

Vết thương nhói lên khiến Đường Vi trào nước mắt, cô bật dậy khỏi nơi mình đang nằm nhưng không được.

"Sở Nguyên...."

Cơ thể cô bị trói thành hình chữ đại trên một chiếc giường lớn, dưới chân cô, nam nhân đang tỉ mỉ xử lý vết thương.

"Em không muốn vết thương nhiễm trùng thì cầm miệng."

Anh vừa nói vừa đổ lên vết thương lớn một dung dịch màu đỏ, xong nhìn thấy vết bầm tím nơi cánh tay cô thì giữ chặt.

"A... đau quá."

Sở Thiên nhíu mày, vươn tay lau đi giọt nước mắt đang chảy ra từ khóe mi Đường Vi.

"Đúng là mít ướt, từ bé đến giờ vẫn mít ướt."

Đường Vi ngo nguẩy, cắn môi tức giận.

"Anh thả tôi ra, anh là người khiến tôi ra nông nổi này...."

Sở Thiên cười cười, anh ta bằng nơi đầu gối cô lại, xong trèo lên nằm đè lên người Đường Vi. Hai tay chống hai bên, trên khuôn mặt hắn là ánh mắt chứa chan dục vọng. Thật ái muội!

Đường Vi bị anh là cho đồ mặt, cô nhìn người đàn ông mà cô vẫn cho là Sở Nguyên, hét lên.

"Sở Nguyên, anh biến ra."

Sở Thiên nhếch môi: "Đến giờ em vẫn nghĩ tôi là Sở Nguyên sao? Bảo bối? Vậy là đúng như Sở Nguyên nói em đã quên tôi rồi nhỉ?"

Đường Vi bị lời nam nhân trước mắt nói làm cho nghi hoặc. Anh ta không phải Sở Nguyên thì là ai? Rõ ràng là Sở Nguyên mà!

Thấy ra sự ngạc nhiên và thắc mắc của Đường Vi, Sở Thiên cúi xuống, nâng một chân cô lên. Chiếc lưới linh hoạt, liếm nhẹ.

"Ư..."

"Em không biết tôi là ai đúng không. Đường Vi, tôi là Sở Thiên, tên Sở Nguyên kia đã biến mất rồi...."

Đường Vi nhìn anh ta, hình xăm kia giúp cô khẳng định chắc chắn thân thể này là của Sở Nguyên. Nhưng đúng là cách nói chuyện của anh ta có chút khác.

Sở Nguyên là một nam nhân yêu nghiệt, thoáng chút lạnh nhạt. Còn người tự xưng là Sở Thiên này lại có nét gì đó ma mị, quái dị, lại bất cần.

Chẳng lẽ là..... Đường Vi nhận ra điều gì đó bỗng chốc run rẩy. Khi còn học cấp ba, từng có lần cô đã nghiên cứu về tâm lý học. Bệnh tâm thần- rối loạn Đa Nhân Cách.

"Đường Vi, xem em run chưa kia. Em sợ một kẻ như tôi sao? Phải rồi, một kẻ rối loạn đa nhân cách như tôi, một kẻ chỉ là nhân cách phụ được sinh ra khi cơ thể này gặp biến cố lớn. Tôi không phải Sở Nguyên, không phải nhân cách gốc....."

Anh ta gượng cười, đôi mắt có chút gì đó buồn bã. Song chỉ vài giây sau, nó lại vô cùng hận thù và mạnh mẽ, anh ta gằn lên.

"Tôi hận gã Sở Nguyên đó, anh ta trong mắt tôi là một kẻ đáng ghét, luôn không coi trọng sự tồn tại của tôi, còn đẩy tôi xa khỏi em. Nhưng giờ tôi làm chủ, sẽ độc chiếm em cho riêng mình..."

Sở Thiên đè chặt Đường Vi, một tay giữ đầu cô, khuôn mặt sát lại gần. Đường Vi phát hiện ra liền kịch liệt giãy giụa nhưng không lại, bờ môi lạnh của anh ta áp lên môi mềm của cô.

"Ừm, buông ra.... Ừm, đồ khốn!"

Đường Vi muốn đẩy hắn ra nhưng tứ chi bị trói, không thể nào thoát. Bỗng trong miệng có cảm giác đau nhói cùng mùi tanh nồng của máu, tên khốn biến thái kia dám cắn cô!

"Anh...ừm."

Sở Thiên buông Đường Vi đã hết đường khí ra, khuôn mặt cô đỏ bừng, ánh mắt mơ màng. Anh ta liếm máu ở khóe môi, cười.

"Máu của em thật ngọt, bảo bối..."

(Còn)

Wattpad: dieuly_5705

Lys: đã đọc đến đây rồi, ngại gì không cho Ly ít nhận xét và vote nào<3

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Nợ em một đời (15)

"Máu của em thật ngọt, bảo bối..."

Sở Thiên nhồm đậy, khuôn mặt điển trai dính chút máu ở khóe môi trông thật gợi cảm. Đường Vi mặt đỏ như cà chua.

"Anh là đồ biến thái, thả tôi ra."

"Vậy để tôi cho em thể nào là biến thái."

Sở Thiên tiếp tục cúi xuống hôn lên xương quai xanh mềm mại của Đường Vi rồi cắn nhẹ để lại một dấu hồng hồng. Bàn tay lớn lần mò xuống phía dưới.

"Buông, đồ khốn. Cút ra."

Đường Vi cắn môi run rẩy trước sự khiêu khích của Sở Thiên. Cô thực sự muốn khóc, cảm giác ghê tởm xộc lên não.

Sở Thiên thấy cô khóc nước nờ liền dừng động tác lại, anh ta nhú mày, lại nhìn vết trói tay đỏ thành mảng lớn.

"Em khóc cái gì, đau tay hả? Hay ghét bị tôi đụng chạm."

Đường Vi cắn môi, bỗng nhiên tay bắt đầu, thì ra Sở Thiên đã giúp cô tháo dây thừng.

Anh ta nhìn Đường Vi xoa xoa tay, chặt vật ngồi dậy do hai chân vẫn bị trói, liền toan giúp cô.

"Chát"

Một cái tát mạnh giáng lên khuôn mặt của Sở Thiên, cô tưởng anh ta giờ trò, liền theo bản năng đáp trả.

"Em dám đánh tôi..."

Đường Vi lạnh lẽo nhìn anh ta, cô khó khăn ngồi dậy.

"Đường Vi, em..."

Sở Thiên tức giận ấn cô nằm xuống, lại bị Đường Vi giãy giụa. Anh ta bắt lấy bàn tay nhỏ của cô, nắm chặt.

"Xoẹt"

Ánh mắt anh ta u tối, bàn tay còn lại xé toạc áo Đường Vi.

"Anh..."

Đường Vi vội vàng muốn che lấy cảnh xuân trước mắt, nhưng hai tay bị Sở Thiên nắm giữ. Anh ta nhào lên người cô.

"Cút ra, thật ghê tởm..."

Sở Thiên khuôn mặt càng trầm, đôi mắt lạnh lẽo cực điểm. "Ghê tởm", anh ta rất ghét từ này. Ai cũng có thể "ghê tởm" kẻ như anh ta, nhưng Đường Vi thì không thể.

Thành công chọc giận Sở Thiên, Đường Vi bị anh ta trói lại, sức lực lớn làm một bên cánh tay cô bầm tím.

"Anh cút ra, Tổng Dịch sẽ cứu tôi. Cút."

Sở Thiên cười tà, anh ta vớ lấy khăn nhét vào miệng Đường Vi.

"Chỉ sợ khi anh ta đến, tôi đã "lâm" chết em rồi!"

Nói rồi anh cúi xuống, hôn lên cơ thể mềm mại bên dưới.

Đường Vi không nói được, lại càng không cử động được. Đôi mắt lạnh lùng kia khiến cô biết được anh nhất định sẽ không dừng lại.

"Ưm..."

Bàn tay to lớn kéo chiếc chân váy Đường Vi đang mặc xuống, vớt ra phía sau. Trên cơ thể cô chỉ còn lại nội y mỏng manh.

"Ồ, anh ta động vào em rồi à?"

Sở Thiên xem xét một hồi, liền ngẩng đầu lên hỏi cô. Ánh mắt Đường Vi xao động, kẻ biến thái kia thật đáng sợ. Anh ta nhét vào mồm cô một viên thuốc, chỉ một lát sau, cơ thể Đường Vi hoàn toàn vô lực.

"Không sao, hần ta khiến em thật bần. Vậy tôi sẽ rửa sạch."

Sở Thiên tháo dây trói, ôm Đường Vi dậy, đi thẳng vào phòng tắm.

"Tùm."

Thân thể mềm mại bị quăng vào bồn tắm lớn. Sở Thiên cởi bỏ áo khoác, tay dùng vòi xịt vào người Đường Vi.

Nhục nhả làm cô òa khóc nức nở, không thể phản kháng. Xong xuôi việc tắm rửa anh ta ôm Đường Vi trở lại giường.

"Giờ tôi sẽ lưu lại mùi vị của tôi."

Người đàn ông này điên rồi, Tống Dịch anh ở đâu?

Đường Vi khóc đến khản cổ. Sở Thiên đang cởi bỏ quần áo bỗng dừng con đầu ập tới. Anh ta ôm đầu.

"Aaaaa.... Sở Nguyên, mày làm cái quái gì vậy?"

Khuôn mặt của anh ta có chút biến đổi.

"Tao không cho phép mày làm hại cô ấy, thằng khốn."

Đường Vi trên giường vô cùng sợ hãi, cô lặng người nhìn nam nhân đang vật lộn dưới sàn.

"Không..." Tại sao Sở Nguyên vốn đã biến mất lại có thể mạnh như vậy.

Sở Thiên gào thét dữ dội: "Trả thân thể cho tao..."

Sau tiếng hét, không khí bỗng trở nên im lặng lạ thường, nam nhân đang nằm dưới sàn vội vàng đứng dậy.

"Đường Vi, em có sao không?"

Đôi mắt long lanh nước của cô nhìn anh, người này có lẽ đúng là Sở Nguyên rồi.

Sở Nguyên vội vàng cởi trói và bỏ chiếc khăn ra khỏi miệng Đường Vi. Luồng cuồng sợ cô khóc nên tìm quần áo của mình cho cô mặc.

"Đường Vi, ổn rồi... Hự!"

Trái tim của Sở Nguyên đập nhanh, không ổn rồi. Tên Sở Thiên đó sẽ không để yên cho anh đâu.

Đường Vi đã ngưng khóc, nhưng ánh mắt nhìn Sở Nguyên vô hồn. Cô đã quá sợ hãi kẻ này, đâu là Sở Nguyên hay nam nhân biến thái kia.

"Không ổn rồi, phải đưa em mau ra khỏi đây."

Sở Nguyên toan ôm cô dậy, liền bị Đường Vi chán ghét gạt ra. Cảm thấy hơi thở bắt đầu nặng nề, anh không dám động vào cô, liền nói.

"Tiểu Vi, mau một chút trói tôi lại. Rồi ngay lập tức rời khỏi đây. Sở Thiên sẽ quay lại mất..."

Đường Vi trầm mặc gật đầu, dùng dây thừng đem Sở Nguyên trói vào giường.

"Đường Vi, xin lỗi em."

Cô không hề nhìn Sở Nguyên, loạng choạng ra cửa.

Trước khi đi, chỉ nghe giọng cô khàn khàn.

"Đừng bao giờ đến tìm tôi nữa."

[.....]

Đường Vi chạy ra ngoài, mới nhìn rõ nơi đây là một căn biệt thự trên núi. Di động không có sóng, trời đất làm sao để ra khỏi đây.

Tổng Dịch, tại sao vẫn chưa đến tìm cô.

Đường Vi nghe thấy tiếng hét tù trong biệt thự, mới sợ hãi chạy vào trong rừng.

Khu rừng u tối khiến cô bị lạc. Đêm lạnh bao trùm, Đường Vi co ro ngồi bên cạnh gốc cây lớn.

"Gào rú..."

Chết tiệt, nơi này có rất nhiều loài thú nguy hiểm. Phía bụi cây sột soạt, Đường Vi sợ hãi quay người, lùi về phía sau.

Tiếng sột soạt càng lớn, cô lùi dần. Không ngờ phía sau là vách vực, phía dưới toàn cây.

Đường Vi trượt chân, rơi xuống.

"Aaaa..."

"Đường Vi..."

Cơ thể nhỏ bị treo lơ lửng, phía trên khuôn mặt quen thuộc lo lắng nhìn cô, tay hấn nắm rất chặt.

Sau khi kéo được người lên, Tổng Dịch mới thở phào. Hấn cúi đầu bế Đường Vi lên, cô yếu ớt nức nở.

"Tổng Dịch...."

"Bây giờ mới tìm được em, để em ở đây lâu như vậy, thật xin lỗi...."

(Còn)

P/s: đọc đến đây rồi đừng quên vote cho Ly nha<3

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

"Bây giờ mới tìm được em, để em ở đây lâu như vậy, thật xin lỗi...."

Đường Vi mệt mỏi ôm cổ hấn, để hấn bế cô lên. Tổng Dịch xoa xoa gương mặt nhỏ lấm lem của Đường Vi, đau lòng nói.

"Anh ta có làm gì em không? Xin lỗi, anh bị mất điện thoại nên..."

Tổng Dịch đang nói giờ, Đường Vi liền giơ một ngón tay lên chặn môi hấn. Cô thở dài.

"Chuyện cũng đã qua rồi, giờ em muốn ngủ."

Nói xong, Đường Vi tìm một chỗ trong lòng hấn, nhắm mắt lim dim. Ngày hôm nay quá dài, thực sự đã vô cùng mệt mỏi rồi.

[.....]

"Các cậu làm ăn kiểu gì vậy hả? Rõ ràng tôi đã kêu các cậu bảo vệ cô ấy."

Thư kí Lê tức giận mắng những tên vệ sĩ.

"Đường tiểu thư trốn ra ngoài, chúng tôi không hề hay biết..."

"Các cậu... Hừ, có một người phụ nữ cũng bảo vệ không nổi, cũng may Dịch Tổng kịp thời. Các cậu ở đó chịu phạt đi."

Thư kí Lê lườm họ, rồi mở cửa bước vào phòng.

"Tổng Dịch, Tiểu Vi nhà cậu sao rồi?"

"Lê Vũ, cậu đừng có lo chuyện bao đồng. Việc cậu nên là là vị hôn thê họ Mộc của cậu kia..."

Nói đến đây Lê Vũ bỗng nhiên khuôn mặt đỏ bừng, anh đặt giấy tờ lên bàn.

"Được rồi, tôi ra ngoài trước."

"Này...." Tống Dịch ngồi xem xét tài liệu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn tấm ảnh mà hần sai Lê Vũ điều tra.

"Toàn bộ những thứ này đều là thật?"

Lê Vũ quay người, trầm mặc gật đầu.

"Không ngờ, kẻ thù của tôi và Tiểu Vi lại ở ngay trước mắt như vậy."

Thư kí Lê nhìn ra sát ý trong mắt Tống Dịch. Mẹ Tống là cấm địa trong lòng hần, mà kẻ giết chết mẹ Tống, thật không ngờ là Sở Nghiêm, cha của Sở Nguyên.

Lần đối đầu này, không phải là dễ dàng. Gia tộc họ Sở ở Pháp có thế lực vô cùng lớn, là gia tộc hắc đạo lâu đời. Nói động vào không phải dễ dàng. Hơn nữa, Sở Nguyên cũng yêu Đường Vi...

Chỉ sợ, cuộc đối đầu này là một cơn mưa máu tanh.

Lê Vũ nắm chặt tay, sống lưng lạnh toát mồ cửa bước ra ngoài. Trước khi đi còn nghe tiếng Tống Dịch gọi.

"Còn nữa, dám động vào người phụ nữ của tôi, liền cắt đứt toàn bộ hợp tác với gia tộc họ Sở, tìm cách hạ cổ phiếu của Sở gia đi.."

[.....]

Đường Vi nằm ngủ trên một chiếc giường lớn, bộ quần áo đã được đổi thành một chiếc váy trắng xinh đẹp.

Đường Vi mơ thấy giấc mộng, quả nhiên vô cùng kì lạ. Cô mơ thấy cô lúc nhỏ, rất thích sang khu vườn thượng uyển phía sau tòa lâu đài bị bỏ hoang để chơi.

"Đại ca xinh đẹp, anh đợi Tiểu Vi có lâu không? Trời nắng như vậy, thật xin lỗi."

Người con trai khuôn mặt tinh xảo trước mắt có vẻ lớn hơn Tiểu Vi vài tuổi, cậu mỉm cười.

"Không sao, đại ca đợi không lâu. Nào dẫn Tiểu Vi vào đây hái hoa nhé!"

Giấc mơ lại biến đổi, khung cảnh khu vườn đầy nắng lại biến thành một ngày mưa lớn. Người con trai hôm đó, ngồi thu mình dưới tán anh đào, khóc một trận rất to, Tiểu Vi làm cách nào cũng không thể an ủi.

"Tiểu Vi, cha không còn cần anh nữa, nên sẽ để chú đưa anh đến một nơi thật xa...."

"Nơi thật xa sao?" Vậy là phải xa đại ca xinh đẹp sao, Tiểu Vi ngăn ngor một hồi cũng ngồi sụp xuống khóc.

Cô khóc lớn đến độ, nước mắt nước mũi tèm lem, người con trai kia nín cả khóc riu rít dỗ dành.

Sau đó, toàn bộ khung cảnh biến mất. Dường như cô không còn gặp người đó thêm lần nào nữa.

[.....]

"Hộc, Tiểu Vi..."

Nam nhân bật dậy, trên khuôn mặt yêu nghiệt lấm tấm mồ hôi. Đầu đau nhức, giọng khàn khàn vang lên.

"Sở Nguyên, giấc mơ đó thực sự người mơ đã quá nhiều lần rồi."

Nam nhân nghe thấy giọng nói kia cười.

"Người cũng vậy thôi, người hình thành sau khi ta cũng Tiểu Vi chia tay mà..."

"Không phải, ta hình thành là do người chứng kiến cha đâm chết mẹ..."

Giọng nói này ban đầu có vẻ dễ nghe, sau đó lại càng quỷ dị.

"Đến lúc người biến mất rồi, yên tâm đi. Ta sẽ thay người yêu thương Tiểu Vi, thay người giết chết nam nhân Tống Dịch đó..."

"Hừ, hứa với ta đừng ép buộc Tiểu Vi nếu cô ấy không muốn..."

Tiếng thở thoát ra, không một tiếng hét, không một đau đớn. Sở Nguyên rời đi, nhường lại cơ thể cho nhân cách kia. Nam nhân cười nhạt, hấn vỗ vỗ vào ngực.

"Người cũng si tình đấy, được rồi, ta đáp ứng người..."

[.....]

"Tổng Dịch, Tổng Dịch..." Đường Vi gọi lớn tên hấn, giấc mơ vừa rồi đau lòng quá. Không biết từ lúc nào trên mặt cô đã rơi đầy nước mắt.

Kí ức như đảo lộn, rốt cuộc người bạn thuở nhỏ đó là ai, nam nhân cô thường gọi là "đại ca xinh đẹp" đó rốt cuộc ở đâu rồi. Trong lòng cô bây giờ, chỉ toàn là tiếc nuối, dường như ai cũng sẽ rời cô mà đi.

"Đường Vi, tỉnh rồi? Sao vậy, mơ thấy ác mộng à?"

Hấn vừa mở cửa đã nghe tiếng gọi của Tiểu Vi, liền vội vã chạy vào.

"Tổng Dịch, đừng rời bỏ em được không?"

Tổng Dịch ôn nhu lau nước mắt cho Tiểu Vi, rồi ôm cô vào lòng.

"Sẽ không, sau này đều ở bên em, 2/3 đời còn lại đều cho em."

Tiểu Vi cảm động, vùi mặt vào lòng hấn. Trước kia đều quên hết, tha thứ một lần, hiện tại chỉ muốn ở bên Tổng Dịch.

Đang nghĩ ngợi, liền bị Tổng Dịch nhéo mũi. Hấn cười cong mắt.

"Còn nữa, nếu em thích, thân thể anh cho em luôn. Anh già rồi nhưng vẫn khỏe và dai lắm..."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

"Còn nữa, nếu em thích, thân thể anh cho em luôn. Anh già rồi nhưng vẫn khỏe và dai lắm..."

"....." Đồ chú già biến thái.

"Em đang nghĩ anh biến thái phải không?" Tổng Dịch nhú mày, tay lớn búng nhẹ vào trán Đường Vi.

"Ai ui..." Cô ôm trán, nhìn hấn đang nghiêm túc hỏi, mới gật gật đầu.

Tổng Dịch trông bộ dạng đáng yêu của Tiểu Vi, liền nhịn không nổi mà nằm đè lên cô.

"Biến thái, cũng chỉ với mình em!"

"Anh..."

Đang chuẩn bị đưa cá lên thớt, tiến hành đại sự, điện thoại bỗng đổ chuông.

"Reeng... reeng!"

Tổng Dịch nhú mày, một cước tắt điện thoại. Cúi xuống toan hôn Đường Vi, tiếng chuông lại reo lên lần nữa, cô cười tủm tỉm chặn môi hấn.

"Nghe đi, chú..."

"Chết tiệt!" Tổng Dịch thực sự muốn chửi thề lắm rồi. Hấn bắt đắc dĩ bỏ ra khỏi Đường Vi, cầm điện thoại lên.

"Ê, hê lô chủ tịch, tôi có tin tốt và tin xấu cho cậu đây..."

Nghe giọng nói cọt nhả ở đầu dây bên kia, Tống Dịch đen mặt, tức giận rằng dọa nạt.

"Lê Vũ, cậu muốn chết hay muốn bị cắt lương như Hạ Cận Sở?"

Thư kí Lê nghe giọng của Tống Dịch, biết mình đã phá hỏng chuyện tốt của anh bạn này. Không có lương thì Lê Vũ chỉ còn đường cạp đất mà ăn.

"Dịch tổng, huhu, tha mạng..."

Tống Dịch mở cửa ra ngoài, lạnh nhạt cất tiếng.

"Tin tốt trước đi..."

"Cổ phiếu của Sở gia sau khi bị chúng ta giờ trò, rớt giá thê thảm, đích thân Sở Nghiêm phải ra mặt. Lần này chúng ta có thể đối đầu trực diện với ông ta...."

Đầu dây bên kia thờ dài một tiếng, Tống Dịch trầm mặc.

"Còn tin xấu là, Mộc Dao có báo cho tôi cùng đưa hồ sơ bệnh án cho bác sĩ Hạ, Sở Nguyên là kẻ đa nhân cách...."

Tống Dịch nghe vậy, thoáng ngạc nhiên. Đa nhân cách sao?

"Thực ra, đây cũng không phải là tin xấu lắm. Nhưng Tống Dịch, nhân cách thứ hai của Sở Nguyên rất quái dị..." Lê Vũ ngừng một lát, mới nói: "Có lẽ anh ta đã gặp Đường Vi rồi, còn vô cùng yêu Đường Vi...."

Tống Dịch nét mặt vốn nhàn nhạt lại thoáng qua một tia phức tạp, tay gõ gõ nhẹ lên bàn làm việc.

"Được rồi, trưa nay đem tư liệu đến đây..."

Cúp điện thoại xong, Tống Dịch có chút mệt mỏi. Hắn nhất định phải bảo vệ tâm can bảo bối của hắn cho tốt, nếu như lần trước, để Đường Vi rơi vào tay Sở Nguyên, e là....

[.....]

Đường Vi nằm lộn lộn đọc sách một lúc, liền mệt mỏi thiếp đi. Đến khi tỉnh lại trời đã xế chiều, thời tiết mùa đông khá lạnh, tuy trong nhà kín nhưng khi mặc váy ngủ, cô vẫn khoác thêm áo len dài.

Đường Vi chân trần đi đến phòng tìm Tống Dịch. Sau vụ bắt cóc lần đó, hắn chuyển hết đồ cô đến nhà hắn để an toàn hơn.

"Cốc... cốc"

Đường Vi gõ cửa thư phòng, không có ai mở cửa. Cô nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa.

"Tống Dịch...."

Trong thư phòng khá lạnh, không có một bóng người. Đường Vi nhìn xung quanh chọn một cuốn sách trên giá, nghĩ bụng lên ghế đọc sách ngồi đợi hắn về

"Hừm..."

Cô nhìn thấy một xấp tài liệu trên bàn, bên trên có hai chữ "Sở Nguyên". Chắc là tư liệu liên quan đến anh ta.

Vi tò mò Đường Vi liền mở ra xem một chút, là thông tin cá nhân bình thường, nhưng... Tầm mắt cô dừng lại ở dòng chữ.

"Quan hệ huyết thống: con trai Sở Nghiêm!"

Sở Nghiêm, người đàn ông này mẹ Hà đã từng nhắc đến, là kẻ đã hại chết cha mẹ cô và Tống Dịch. Cái gì, là cha ruột của Sở Nguyên sao?

"Loạt xoạt." Đôi tay Đường Vi khẽ run rẩy, giấy tờ rơi xuống nền đất.

"Cạch..." Cửa phòng bật mở, Tống Dịch xuống lầu văn kiện đã trở lại.

Đập vào mắt hắn là giấy tờ lộn xộn dưới đất, Đường Vi run run ngồi thu mình trên ghế của hắn.

"Tiểu Vi..."

Cô cắn môi, khẽ hỏi: "Anh biết lâu rồi phải không?"

"Anh mới biết..."

Tổng Dịch lại gần, toàn ôm lấy Đường Vi. Liền bị cô hất tay ra, đứng dậy, đau khổ nói.

"Tại sao không nói với em? Em là bù nhìn à?"

"Không phải, chỉ là muốn một chút thời gian nữa sẽ nói cho em..."

Đường Vi cắn môi rướm máu, đôi mắt ửng hồng.

"Tổng Dịch, ông ta hại chết ba mẹ em. Em lại coi con trai ông ta là bạn, còn bị Sở Nguyên suýt nữa làm nhục. Anh không thấy ông trời sắp đặt quá tàn độc sao? Anh không thấy em ngu ngốc sao?"

"Tiểu Vi, đừng cắn môi nữa, sẽ đau..."

Tổng Dịch lại gần, cúi xuống xoa xoa môi cô, rồi ôm Đường Vi vào lòng. Cô vẫn lặng thinh, dù đau lòng, nhưng vẫn quật cường không chịu khóc. Một lát sau tiếng cô lí nhí vang lên.

"Còn điều gì giấu em, anh mau nói nốt đi."

"Đường Vi, lạnh như vậy mà không chịu đi dép, anh ôm em lên ghế..." Tổng Dịch ôn nhu nói.

"Tổng Dịch, đừng đánh trống lảng nữa..." Đường Vi đẩy hắn ra, gào lên.

Tổng Dịch ánh mắt vạn phần bất đắc dĩ, hắn nhanh chóng ôm Đường Vi lên ghế.

"Anh chỉ là không muốn em đau lòng, ngoan ngoãn xuống, sẽ nói hết cho em..."

[.....]

Sau khi kể hết mọi chuyện với Đường Vi, Tổng Dịch thờ dài.

"Em có muốn trả thù không?"

Đường Vi trầm mặc, cô không biết nữa. Cô hận Sở Nghiêm, nhưng còn Sở Nguyên thì cô không rõ.

"Còn anh?"

Tổng Dịch lại rơi vào im lặng. Suốt gần 20 năm nay, hắn luôn muốn trả thù kẻ đã hại mẹ hắn, nhưng đến lúc này hắn lại do dự. Do dự vì sợ sẽ nguy hiểm đến Đường Vi.

"Ting." Tiếng thông báo tin nhắn của điện thoại vang lên. Đường Vi mở máy. Là tin nhắn của...

[Tin nhắn: Tiểu Vi, tôi muốn gặp em. Quán xxx]

(Còn)

P/s: còn vài chương nữa hé truyện rồi, mau ủng hộ Ly bằng vote và cmt để Ly có động lực nào><

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

"Đường Vi, tôi thực sự nhớ em, thực sự muốn gặp em..."

Nam nhân với khuôn mặt yêu mị, say khướt lao đảo vào phòng ngủ. Một kẻ máu lạnh như anh ta, ai ngờ có một ngày lại đau đớn như vậy vì một người con gái.

Sở Thiên hay là Sở Nguyên ở bên trong cái thân xác mục rỗng này cũng không còn quan trọng nữa rồi, nam nhân cười khổ, ngồi phịch xuống sàn, đập đập vào lồng ngực.

"Sở Nguyên, mày đừng đau khổ như thế nữa, mày khiến tao cũng đau lòng theo..."

Không một ai trả lời, nam nhân cầm tập tài liệu, ánh mắt như muốn xé nó thành mảnh vụn.

"Tại sao chứ? Tại sao ta lại là con trai lão già đó..." Anh ta ném tờ giấy điều tra xuống đất, thu mình trong góc tối.

"Không... Phải là tại sao lão già gớm ghiếc đó lại hại chết cha mẹ Tiểu Vi chứ? Như thế, Tiểu Vi biết được chẳng phải sẽ...."

Sở Thiên vớ lấy chai rượu bên cạnh, tu một hơi. Dòng rượu nóng cháy cả cổ cũng không sao làm cho tim anh bớt lạnh.

"Em ấy sẽ hận tôi, chán ghét tôi, như vậy thì thà chết đi thì hơn..."

Nói nam nhân này quả thực là điên rồi, yêu đến điên rồi thì cũng không sai. Anh ta thực sự là đã trao cả trái tim cho người con gái mình yêu thương rồi. Đến độ, cảm giác như nếu như không có cô, sinh mệnh của anh ta cũng không đáng có.

Nghĩ ngợi một lát, Sở Thiên rút điện thoại, nhấn chữ.

[Tiểu Vi, tôi muốn gặp em.]

[.....]

Đường Vi cầm điện thoại lên, nhìn dòng tin nhắn, đáy mắt trùng xuống. Cô thờ dãi đặt chiếc điện thoại, ngược lên nhìn Tống Dịch.

"Ai vậy?" Hắn vuốt vài sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ, ân cần hỏi.

Đường Vi nhàn nhạt thốt ra hai từ: "Sở Nguyên". Hai từ nhỏ như vậy mà lại có tác động vô cùng lớn, Tống Dịch cau mày, vội vàng cầm điện thoại.

"Dịch, đợi đã...."

Đường Vi nhanh chóng nhận ra chủ đích của Tống Dịch, cô vội vàng giữ tay hắn. Tống Dịch ánh mắt sâu không thấy đáy, chậm rãi nhìn cô.

"Em muốn đi gặp anh ta..."

Tống Dịch buông lỏng tay, ngạc nhiên.

"Sao?"

"Dù gì cũng phải đối mặt với quá khứ, chi bằng là chủ động. Hơn nữa, anh ta sẽ không hại em."

Nhìn ánh mắt kiên định của Đường Vi, Tống Dịch trầm mặc gật đầu.

"Được, xong anh đến đón em."

[.....]

Quán cà phê trên con phố nhỏ, tiếng nhạc buồn du dương nghe sao mà đau lòng. Nam nhân vô cảm ngồi ở góc cửa, bàn tay đẹp hơn cả phụ nữ đang khuấy cốc cà phê.

"Kính koong..." Chiếc chuông gió treo trên cánh cửa quán vang lên, bóng dáng nữ nhân bước vào.

Sở Thiên ngẩng đầu, đối diện anh ta là người con gái anh ta thương yêu, trái tim khẽ rung lên. Anh ta đứng dậy lịch thiệp.

"Đường Vi, mời ngồi."

Sở Thiên theo bản năng, cầm tay cô lên hôn nhẹ lên mu bàn tay.

"Anh...."

Đường Vi lạnh nhạt nhìn anh, rút tay trở lại, ngồi xuống.

Sở Thiên bị từ chối, thoáng chốc đau lòng. Anh ta ngồi xuống, cười.

"Trà mật ong nóng của em..."

Đường Vi ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt. Người đàn ông khuôn mặt hơi nhợt nhạt, mắt thâm quầng do thiếu ngủ nhưng vẫn không giấu nổi vẻ điên trai. Cô thờ dãi một tiếng.

"Cảm ơn..."

Bầu không khí bỗng chốc rơi vào im lặng, cuối cùng Sở Nguyên trầm mặc cất tiếng.

"Tiểu Vi, em biết chuyện đó rồi...."

Ánh mắt của Đường Vi xao động, cô im lặng gật đầu. Hành động của cô như thu hết vào mắt Sở Thiên, trái tim anh ta run rẩy. Anh ta đang sợ....

"Có thể dừng hận..." Chưa nói hết câu, Đường Vi đã cắt ngang lời anh.

"Không thể."

Sở Thiên cười khổ:" Em biết không, Sở Nguyên thực sự rời đi rồi, tôi không còn cảm nhận được sự hiện diện của hắn nữa..."

Sở Nguyên, cái tên này chính là cái gai trong lòng Đường Vi. Anh ta vừa ôn nhu vừa dịu dàng, khi thì tàn ác, xấu xa. Đến cuối cùng cô vẫn không biết rõ con người thật của anh ta, thì anh ta đã rời đi.

Đường Vi bặm chặt môi, có chút gì đó vô cùng đau lòng.

"Mà Sở Nguyên cũng khôn thật đấy, đi rồi để lại cho tôi một mớ hỗn độn, khiến tôi không sao vùng vẫy. Ngay cả em cũng không chịu kéo tôi lên..."

Nam nhân cười bi thương, anh ta đặt tay lên lồng ngực.

"Tôi được sinh ra khi Sở Nguyên chứng kiến cái chết của mẹ. Vì vậy, con người tôi vốn dĩ đã tạo thành bởi sự hận thù, đau đớn và tính cách ngang ngược tiềm tàng."

Đường Vi nãy giờ lặng người, cô ngược mắt quan sát nam nhân trước mắt. Cô vốn dĩ nghĩ anh ta chỉ là một nhân cách phân liệt tạo thành, vốn không phải là con người thật sự.

Nhưng qua lời nói vừa rồi, cô có thể cảm nhận được, nam nhân trước mắt như một con người hoàn chỉnh, khát khao tìm kiếm sự yêu thương.

Sở Thiên nhìn cô chăm chú, xong nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Đường Vi đặt lên ngực mình.

"Tôi sinh ra là vì hận thù, nhưng trái tim này đập là vì em..."

Khóe mắt Đường Vi chột cay cay. Cô nhìn khuôn mặt anh tuần kia từ lúc nào đã có nước mắt.

Đường Vi lại nhớ đến một câu nói:" Khi nam nhân khóc vì bạn, đó là khi người đó yêu bạn thật lòng."

Đường Vi đứng dậy, tiến lại vươn tay ôm lấy Sở Thiên. Ánh mắt xót xa...

Nếu như chúng ta gặp nhau tại một thời điểm khác, nếu như chúng ta gặp nhau tại một hoàn cảnh khác. Có lẽ tôi cũng đã thương anh rồi. Chỉ là kiếp này trái tim tôi đã trao cho một người khác.... Chỉ là kiếp này chúng ta có duyên lại không phận....

"Sở Thiên, tôi không trách anh cùng Sở Nguyên. Cha anh đã chẳng còn liên quan gì cả..." Đường Vi thở dài, vỗ nhẹ lên lưng anh ta.

"Chỉ là trong lòng tôi chấp niệm không thể xóa bỏ. Chúng ta không thể nào quay trở lại được..."

Nói đến đây, Đường Vi cảm nhận được nam nhân có chuyển động. Sở Thiên đứng thẳng, nghiêng đầu hôn lên má Đường Vi.

"Anh..."

Đường Vi ngẩn người, nhìn Sở Thiên. Lại thấy anh ta cúi xuống, tưởng định hôn mình, cô bịt miệng.

Ai ngờ, Sở Thiên ghé sát tai cô, thì thầm.

"Đường Vi, cảm ơn em đã không hận tôi và xin lỗi em vì việc cha tôi đã làm..."

Anh ta ngẩng đầu, nở một nụ cười lớn, cúi chào theo kiểu lịch thiệp nhất của Pháp.

"Còn nữa, dire au revoir, ma princesses!"

Vốn dĩ là một câu chào, lại như một câu vĩnh biệt. Tạm biệt, người tôi yêu thương nhất, công chúa của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

"...dire au revoir, ma princesses!"

Vốn dĩ là một câu chào, lại như một câu vĩnh biệt. Tạm biệt, người tôi yêu thương nhất, công chúa của tôi!

Sở Thiên ngẩng đầu, nở nụ cười tươi, không kịp để Đường Vi phản ứng, anh ta liền đi ra phía cửa.

"Kính koong" Một lần nữa chiếc chuông gió lại reo, Sở Thiên đang định đẩy cửa ra, thì một nam nhân bước vào.

"Chăm sóc tốt cho cô ấy."

Sở Thiên nhìn hắn, vỗ vai nói. Tổng Dịch trầm mặc nhìn cô gái phía đằng xa đang ngồi đợi hắn, gật đầu.

Lúc hai người lướt qua nhau, Tổng Dịch có thể cảm nhận được hành động nhỏ của Sở Thiên.

Bất giác hắn đưa tay vào túi áo khoác, rút ra một chiếc USB và mảnh giấy.

"Có lẽ anh sẽ cần."

Tổng Dịch quay người, nhưng bóng dáng Sở Thiên đã mất hút. Hắn thở dài, có thể đoán được bên trong là thứ gì?

Sở dĩ hắn đồng ý cho Đường Vi đến gặp Sở Thiên, vì hắn biết anh ta là một kẻ bị dồn đến chân tường, hoàn toàn vô hại. Không ngờ, anh ta lại sẵn sàng làm như vậy...

"Tiểu Vi..."

Tổng Dịch tiến lại gần, ôm người con gái đang ngẩn ngơ vào lòng.

"Dịch, em làm như vậy có đúng không?" Cô áp mặt vào ngực hắn, thì thầm.

Tổng Dịch dịu dàng hôn nhẹ lên trán Đường Vi.

"Không cần biết đúng hay sai, chỉ cần biết anh luôn ủng hộ em."

Đường Vi bị lời nói của hắn làm trái tim tan chảy, nỗi buồn dần dần biến mất, cô gật đầu, ôm chặt hắn.

[.....]

Chiếc USB mà Sở Thiên đưa cho Tổng Dịch chứa toàn bộ những chứng cứ phạm tội, những vụ tham ô cùng lạm dụng quyền lực của Sở Nghiêm.

Chỉ vài ngày sau, toàn bộ thông tin kia đã được đưa đến cảnh sát, xuất hiện trên khắp các bản tin thời sự.

Sở gia phá sản, cảnh sát ập đến bắt toàn bộ những người có liên quan, chỉ là không tìm thấy Sở Nghiêm, Sở Nguyên cùng một số thuộc hạ thân tín.

"Tổng Dịch, tại sao anh ấy làm như vậy?"

Đường Vi đang đi trên phố, thấy những thông tin khắp nơi, mới rút điện thoại.

Đầu dây bên kia khẽ nói: "Cậu ta đưa cho anh bằng chứng, là đã lường trước đến hậu quả sẽ bị bắt. Có lẽ là do đã quá hận người mang danh cha kia và cũng bởi vì..."

Tổng Dịch trầm mặc, nhẹ nhàng thở đều. Hắn không muốn nói, bởi vì có lẽ trong lòng Đường Vi cũng đã rõ rồi.

"Vâng, em hiểu." Đường Vi cười khổ, bởi vì quá yêu cô đúng không?

Hóa ra thứ mà anh ta sẵn sàng đánh đổi tất cả... Cũng chỉ là yêu thôi!

"Sở Thiên, đã rồi đi rồi sao lại khiến tôi day dứt như vậy, khiến tôi đau lòng như vậy?"

"Kết..." Tiếng xe phanh gấp vang lên, một vài kẻ xuống xe liền lao đến kéo Đường Vi.

"Các người làm gì vậy?"

Đường Vi liên tục giãy giụa, nhưng bởi vì đoạn đường bên cạnh khu nhà đang xây dựng này quá vắng, có kêu cứu cũng chưa chắc đã có người nghe thấy.

"Tổng Dịch..." Chiếc điện thoại rơi xuống đất, Đường Vi bị nhóm người không chế ép lên xe, bỗng một tên cầm chiếc khăn bịt chặt mũi cô lại.

Cảnh tượng trước mắt mờ dần, tất cả rơi vào tối đen.

[.....]

"Chết tiệt! Đã tìm thấy người chưa?" Tống Dịch liên tục nhấn số máy của Đường Vi, kết quả chỉ là ngoài vùng phủ sóng.

Lê Vũ nhìn bộ dáng như muốn giết người của Tống Dịch thì kinh sợ, sau cái lần bị bắt cóc lần trước, Tống Dịch thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Cháu trai, cháu dâu của bà đâu rồi?" Tống lão phu nhân nhận được tin báo của thư kí Lê, tức tốc đến.

"Lê Vũ, cậu báo cho bà làm gì?"

Tống lão phu nhân đang lo lắng, liền bị lời nói của Tống Dịch là cho nổi nóng.

"Cháu dâu của bà còn quý hơn cả cháu, tại sao bà lại không được biết chứ?"

Hạ Cận Sở thấy vậy, vội vàng ra đỡ bà ngồi xuống, an ủi.

"Bà đừng nóng, cứ bình tĩnh. Tống Dịch cậu ta cũng chỉ là sốt ruột quá thôi."

Đúng vậy, lần này Đường Vi bị bắt đi nguy hiểm khôn cùng. Không giống như lần trước, kẻ đó không phải Sở Nguyên nên có thể sẽ làm hại cô ấy.

"Huy động tất cả người, mau đi tìm Tiểu Vi về cho tôi..."

[.....]

Thuốc mê tan dần, Đường Vi từ từ mở mắt, đầu óc choáng váng, khó chịu.

"Um..."

Đường Vi ngồi dậy trên chiếc ghế sofa cũ, đây là một căn nhà kho, xung quanh không có đèn, ngoại trừ ánh nến leo lắt chỗ cô ngồi, cả nơi này là một màu tối đen.

"Àm..."

Tiếng gì đó kêu to, ánh điện bật mở. Ánh sáng quá chói làm Đường Vi mãi mới có thể nhìn rõ mọi thứ?

"Sở Thiên..." Đập vào mắt cô là Sở Thiên bị trói trên ghế, người và áo đầy máu, khuôn mặt đầy vết đánh.

"Đừng lại đây, Tiểu Vi..." Sở Thiên khó nhọc mấp máy môi.

"Sở Thiên..." Đường Vi vội vã lao ra chỗ anh, khẽ gọi.

"Chạy đi, mặc kệ tôi."

Cô tháo dây thừng, đỡ anh ta dậy.

"Cạch."

Cửa bật mở, một lão già chừng 50 tuổi, khí chất của một thương nhân vẫn hiện trên khuôn mặt lão, tuy vậy trông ông ta có chút khổ sở.

"Tình chàng ý thiếp quá nhỉ? Vậy sau khi chúng mày chết, ta chôn bọn mày chung một chỗ luôn vậy..."

"Sở Nghiêm..." Đường Vi nhận ra điều gì đó, hét lớn. Hóa ra kẻ cô đang đối diện là kẻ cô hận thấu xương.

"Tiểu Vi, ngày bé cô không gọi cả tên ta như vậy đâu..."

"Ông cậm miệng, tại sao..."

Sở Nghiêm cười, ông ta ngồi xuống ghế.

"Cô muốn hỏi tại sao ta hại cha mẹ cô chứ gì?"

Ông ta cười như điên: "Vi đơn giản bọn chúng ngu ngốc ngăn đường ta thôi..."

Đường Vi nắm chặt tay, giữ cho bản thân bình tĩnh, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán.

"Sở Thiên là ông đánh?"

"Phải thì sao?"

"Nhưng anh ta là con trai ông."

"Nó không phải con trai ta, kể từ cái giây phút nó đem ta biến thành bộ dạng này. Nó đã trở thành kẻ đáng chết rồi."

"Ông..." Đường Vi chưa xót thay cho Sở Thiên, không biết từ lúc nào, cô đã nắm chặt tay anh. Như muốn truyền thêm một chút sức mạnh.

"Ông... không phải con người."

Sở Nghiêm quay về dáng vẻ nghiêm túc, ông ta liếc nhìn Đường Vi, nói.

"Không nhiều lời nữa, đợi tên Tống Dịch đến, ta sẽ cho chúng mày chết chung..."

(Còn)

Vote cho Ly nha<3

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"Không nhiều lời nữa, đợi tên Tống Dịch đến, ta sẽ cho chúng mày chết chung..."

Sở Nghiêm sau khi đem Sở Thiên trói vào cột cùng Đường Vi thì ngồi xuống ghế, ném cho hai người một chai nước.

"Đừng mong có ý định chạy trốn, khắp chỗ này đều là người của ta."

Đường Vi ánh mắt căm phẫn nhìn Sở Nghiêm, đang ngồi trên ghế. Cô nhìn Sở Thiên, khẽ hỏi.

"Có đau không?"

Sở Thiên gượng cười, lắc đầu: "Không sao, kể từ lúc nhìn thấy em liền không đau nữa..."

"Tại sao, tại sao lại làm như thế?"

2

Sở Thiên biết rõ Đường Vi hỏi về việc anh đưa tài liệu cho Tống Dịch.

"Tôi chỉ là cảm thấy mình thiếu nợ em quá nhiều, nên muốn giúp một chút..."

Anh ta cười nói, gương mặt đẹp trai bị đánh xanh tím trông thật đáng thương. Sở Thiên vớ lấy chai nước, tu một hơi.

"Đừng, lỡ như..."

"Không sao, ông ta vẫn còn cần chúng ta cho màn sau. Sẽ không hại chúng ta..."

Đường Vi im lặng nhìn xuống, này giờ Sở Nghiêm ngồi đằng xa không có động tác gì mấy, chỉ đảo mắt quan sát. Ông ta cũng là một con cáo già, ắt hẳn lần này sẽ bày ra thứ gì đó ghê tởm.

Khuôn mặt Đường Vi lạnh đi, việc này chắc chắn sẽ ảnh hưởng nguy hiểm đến Tống Dịch.

"Đừng lo, nhất định sẽ thoát. Chỉ mong tên Tống Dịch có thể bình tĩnh mà xử lý thôi."

Sở Thiên khẽ an ủi Đường Vi, bàn tay đầy máu tính giờ lên rồi lại đặt xuống, anh ta không dám xoa đầu Đường Vi.

"Cạch."

"Lão đại, tên họ Tống đến rồi. Như theo lời dặn của lão đại, hấn đến một mình."

Sở Nghiêm đứng dậy, cầm khẩu súng ngắn, trầm giọng.

"Được rồi, gọi hắn vào."

Đường Vi trái tim đập thình thịch, Sở Thiên ngồi sát lại để an ủi cùng truyền hơi ấm cho cô.

"Sở Nghiêm, lâu rồi không gặp." Bóng dáng quen thuộc từ cửa sắt bước vào, trông hắn vô cùng bình tĩnh, lại thản nhiên.

"Đến rồi à?" Sở Nghiêm nhếch mép, ông ta vẫy hắn. "Lại đây, chúng ta bắt đầu cuộc giao dịch."

Tổng Dịch liếc nhìn xung quanh, liền thấy ngay bộ dạng toi tả của Sở Thiên cương khuôn mặt xanh xao và vết thương ở chân của Đường Vi. Hắn thở phào, cũng may chỉ là vết thương nhỏ.

Tổng Dịch quay đi, không nhìn hai người đang ngồi dưới đất kia thêm lần nào nữa.

"Đây là lần thứ 2 chúng ta giao dịch nhỉ?"

"Phải, nhưng lần trước tôi yếu thế, còn lần này là cậu."

Tổng Dịch bỗng cười lớn." Trong cuộc giao dịch không có yếu và mạnh, chỉ có sự công bằng. Nào nói đi, ông cần gì."

"1 tỷ đô cùng cái mạng chó của mày để đổi lấy người mày yêu..."

"Ồ, tôi không cần cô ả. Tôi chỉ cần tên kia và giữ mạng của tôi, hắn ta có lợi hơn."

Tổng Dịch cười, ánh mắt thay đổi, hắn nhìn xoáy vào Sở Nghiêm. Lão ta khá ngạc nhiên, cười.

"Cũng được... Nhưng tao không có thời gian để đùa."

"Đoàng" Một viên đạn nhắm thẳng vào bên cạnh chân Đường Vi mà bắn. Cả Tổng Dịch và Sở Thiên trái tim như lỡ một nhịp.

"Ông muốn gì..."

"Tao nói rồi, 1 tỷ đô và cái mạng chó của mày...." Sở Nghiêm đã thực sự nghiêm túc, lão ta đánh mặt. "Bỏ súng và quỳ xuống, không làm theo tao liền bắn cô ta một phát, cho mất máu đến chết."

Đường Vi đau lòng nhìn Tổng Dịch từ từ quỳ xuống rồi ném súng ra xa, cô cắn môi đến bật máu.

Tổng Dịch nhìn cô, ánh mắt như muốn nói:" Đợi anh, tin tưởng anh..."

"Hự." Một cước Sở Nghiêm đạp Tổng Dịch ngã ra sau, hắn ôm ngực đau đớn.

"Tổng Dịch, mày đúng là ngoan cố như cha mày vậy. Vì một người phụ nữ có đáng không?"

Sở Nghiêm vừa nói, vừa đâm túi bụi vào mắt Tổng Dịch." Nếu như lúc đó cha này hợp tác với cha tao thì mẹ mày cũng không phải chết, ả đàn bà đó dám cản cha mày hợp tác với tao..."

"Thằng khốn." Nhắc đến mẹ, Tổng Dịch sôi máu. Đáng về không còn thản nhiên như ban đầu, ánh mắt ngập tràn lửa giận.

"Chửi đi, dù gì mày cũng sẽ xuống tuổi vàng với mẹ mày vì đã hại tao thôi... Mà tôi của mày lớn quá, nên tao đành tiện cả hai đứa kia theo mày...."

Sở Nghiêm nói dứt lời liền đạp một cái vào ngực Tổng Dịch khiến hắn ngã xuống.

"Dịch..." Đường Vi hét lớn, cố gắng giãy giụa. Sở Thiên lặng nhìn, không bộc lộ một chút biểu cảm, ánh mắt khép hờ.

Tổng Dịch cười, nén đau mà lao đến đứng dậy, lao đến giáng cho Sở Nghiêm một cú. Ông ta là chủ một gia tộc hắc đạo, đương nhiên là né được. Sở Nghiêm dùng báng súng đập xuống trán Tổng Dịch. Hắn đau đớn ngã xuống, đôi mắt mờ đi. Sắp rồi, chỉ cần kéo dài thời gian thêm một chút nữa.

"Dịch..."

"3 phút, mày sẽ chết."

"Cái gì? Hôm nay chỉ có mày chết." Sở Nghiêm cười ha hả.

"2 phút 30 giây....."

"Câm mồm." Nhìn vẻ mặt kiên định của Tổng Dịch, Sở Nghiêm có chút sợ hãi.

"1 phút 45 giây..."

"Tao đã nói rồi. Mày dám làm phản thì tao tiễn cô ta xuống trước." Sở Nghiêm tức giận quá mất bình tĩnh, liền giờ súng chĩa về hướng Đường Vi. Tổng Dịch ánh mắt gọn sóng, nhưng vẫn tiếp tục nói.

"30 giây..."

"10 giây.... 5 giây.... 2, 1!"

Nhưng sau khi đếm xong, chả có gì xảy ra cả. Sở Nghiêm cười lớn.

"Sao, chả có gì xảy ra cả."

Bỗng "Rầm" Cánh cửa bị đập đổ, một toán người mặc đồ cảnh sát ập vào. Sở Nghiêm tái mặt.

"Mộc Dao, cô và Lê Vũ đến muộn 6 giây." Tổng Dịch dưới đất gượng nói.

Mộc Dao một thân đen tuyền bước vào, giọng nói lạnh lùng.

"Tại anh đếm thiếu thì có?" Rồi quay lại nhìn Sở Thiên gật đầu. Lê Vũ nhìn mọi thứ hỗn độn, lại nhìn Tổng Dịch bị đánh cho thảm, vội vàng diu hấn dậy.

Sở Nghiêm nhìn cảnh sát bao vây mình, khuôn mặt đã trắng bệch. Ông ta nhìn Đường Vi đã được côi trói và đang giúp Sở Thiên một cách quý dị.

"Ngày hôm nay, tao sẽ kéo theo chúng mày cùng chết."

Sở Nghiêm mặc kệ đạn bắn vào người mà lao đến chỗ Đường Vi giờ súng.

"Đoàng, đoàng, đoàng" Ba tiếng súng đồng thời vang lên. Người đầu tiên gục xuống là Sở Nghiêm. Đường Vi không cảm thấy đau, cô sờ xuống vẫn thấy cơ thể còn nguyên vẹn, lại nhìn Tổng Dịch, Mộc Dao cùng Lê Vũ đang hốt hoảng.

"Sở Thiên..."

Đường Vi tái xanh nhìn máu đang tuôn xối xả trước ngực áo của anh. Cô vội vàng quỳ xuống, ôm chặt lấy vết thương.

"Sở Thiên, tại sao lại làm thế? Tại sao nhiều máu như vậy? Đừng làm tôi sợ." Đường Vi cánh môi run rẩy như sắp khóc, máu từ vết thương trào ra nhuộm đỏ cả tay của Đường Vi.

"Không sao, thực sự không sao. Hứa với tôi, sống cho tốt."

"Không... Không, anh không được chết. Tôi không cho anh chết, anh còn nợ tôi, còn phải đến chúc phúc cho tôi và Tổng Dịch ở lễ cưới." Đường Vi nước mắt.

"Em tàn nhẫn... thật!" Sở Thiên lấy can đảm vuốt ve mái tóc của Đường Vi, oán trách. "Tiểu Vi, tôi mệt rồi. Thực sự muốn ngủ rồi."

Đường Vi nước mắt lã chã, cô ôm chặt lấy Sở Thiên, mắng kị ức gì đó của xoay mòng mòng trong đầu.

"Đừng khóc, cả tôi và Sở Nguyên đều đau lòng."

"Không khóc nữa, anh đừng như vậy được không? Làm ơn, sau này tôi cho anh làm cha nuôi của con tôi. Làm ơn..." Đường Vi nấc lên, đau đớn.

[Đại ca xinh đẹp.... Sở! Đại ca xinh đẹp của năm ấy họ Sở. Mà gia đình Sở Nghiêm là hàng xóm năm ấy của cô, vậy đại ca xinh đẹp là...]

Ánh mắt Đường Vi biến đổi, cô mấp máy môi.

"Đại ca xinh đẹp, đừng bỏ rơi em."

Sở Thiên cố gắng mở mắt nhìn cô, người con gái anh ta yêu cuối cùng cũng nhớ ra anh ta. Và hơn cả được chết trong vòng tay cô, anh ta cũng rất mãn nguyện rồi.

"Đại ca xinh đẹp buồn ngủ rồi, Tiểu Vi giao lại cho Tổng Dịch chăm sóc." Sở Thiên giờ tay lau nước mắt cho Đường Vi, mỉm cười rưng rưng.

"Đừng khóc nữa, đại ca xinh đẹp đi rồi. Thế giới này vẫn sẽ không có gì thay đổi, chỉ là thiếu mất một người yêu em..."

Sở Thiên từ từ nhắm mắt, đôi tay buông thõng. Nụ cười trên khuôn mặt anh ta bình ổn là thế, anh ta chết để lại nỗi đau giày xéo ruột gan. Từng câu từng chữ nhu quay mòng mòng trong đầu Đường Vi.

"Không thay đổi gì cả... Chỉ là thiếu anh!"

[.....]

Vài năm sau,

"Mummy, daddy đây là mộ ai vậy? Sao mẹ dẫn con đến đây?"

Tổng Dịch một tay nắm tay Đường Vi, một tay dắt tên nhóc lấm mồm kia.

"Hôm nay là ngày giỗ của chú Sô, cha nuôi của con." Tổng Dịch khẽ nói

Cậu nhóc ôm chân mẹ, ngược lên, hiếm khi cậu thấy mẹ ít nói như vậy.

Sau khi ngoạn ngoạn thấp hương, Tồn Dịch dắt cậu nhóc đi để cho Đường Vi một không gian riêng tư.

"Daddy, người đó có phải người yêu cũ của mẹ không?" Cậu bé chưa nói hết câu đã bị Tổng Dịch cốc cho một cái rở đau.

"Không phải, mẹ chỉ yêu daddy thôi."

"Vậy chú ấy là ai ạ?"

"Kẻ thù và cũng là ân nhân của cha và mẹ. Là một người vô cùng quan trọng."

Cậu bé gạt gù hiểu ý. Đợi một lát, cũng thấy Đường Vi trở lại. Tổng Dịch nắm lấy tay cô, ôm qua chỗ gạch khó đi ở nghĩa trang.

"Vợ, chúng ta về nhà thôi. Hôm nay sẽ làm lẩu Tứ Xuyên nha."

Đường Vi cười, nhìn cậu nhóc:" Vậy là tiểu bảo không ăn được cay sẽ nhịn rồi..."

"Không đâu, nam tử hán đại trượng phu phải ăn được cay, con ăn được."

Đường Vi ôm cậu nhóc lên, hôn chụt một cái lên má bánh bao:" Vậy thì cay đừng khóc nhá..."

Quay sang lại thấy bạn Tổng già xịu mặt, hần nhìn cô rồi cúi xuống, chỉ vào môi.

"Anh cúi rồi, hôn anh nữa."

Đường Vi búng hần một cái, quay ngoắt.

"Còn lâu, già đầu rồi mà còn bày trò. Liêm sĩ anh bay đi đâu rồi..."

"Anh đánh rơi lúc chúng ta "sản xuất giống nòi" rồi..."

"....."

Nợ em một đời hoàn văn!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.